

Spasenje

Ivan Lovrenčević

SPASENJE

Izdaju:

KRŠĆANI
Zagreb, 2012.

Besplatno izdanje

Sadržaj

1. ŠTO JE SPASENJE?	3
2. TRAGEDIJA U EDENSKOM VRTU	5
3. JEDAN JE UMRO UMJESTO SVIH	7
4. BOŽJA LJUBAV NA DJELU	19
5. OBRAĆENJE	23
6. MILOŠĆU PO VJERI	29
7. ROĐENJE OD VODE I DUHA	35
8. PRIZNANJE ISUSOVOG GOSPODSTVA	47
9. VJERA U KRISTOVO USKRSNUĆE	57
10. ZAZIVANJE ISUSOVOG IMENA	61
11. VODENO KRŠTENJE	67
12. BOŽJI SUD	75

Prvo poglavlje

ŠTO JE SPASENJE?

“Uistinu, ja se ne stidim Evanđelja, jer je ono Božja sila za spasenje svakom vjerniku, najprije Židovu, a onda i Grku.”
(Rimljanima 1:16)

Apostol Pavao je ove riječi izrekao pod nadahnućem Svetog Duha. Cijeli njegov život nakon susreta s uskrslim Kristom na putu za Damask bio je svjedočanstvo te veličanstvene istine. Što je zapravo spasenje? Na ovo pitanje Božja riječ odgovara od Knjige Postanka do Knjige Otkrivenja. Njezina poruka je istinita i pravedna u srži. Probleme naziva pravim imenom, bez uvijanja i dodvoravanja bilo kome. Isto tako, rješenja koja nudi su božanski učinkovita. Između problema i rješenja ne postoji siva zona, tzv. neutralno područje. Svatko od nas potencijalno je dio problema ili je iskusio rješenje koje Biblija naziva spasenje. Neka nam nadnaravno otkrivenje Svetog Duha pomogne shvatiti gdje uistinu stojimo u duhovnom području.

Grčka riječ *sozo* koja je u Novom savezu prevedena kao spasenje znači pustiti na slobodu, ozdraviti, izvesti na sigurno, osloboditi od bolesti ili demonskih sila, spasiti od vječne osude, smrti ili grijeha. Već nam i letimičan pogled na značenje te riječi otkriva da je to vrlo ozbiljna tematika, nešto što bi trebalo zaokupiti našu pozornost. Nije u pitanju samo daljnji razvoj našeg zemaljskog života. Ulog je puni veći. Naš odaziv i izbor odredit će status koji ćemo imati u vječnosti.

Poruka Radosne vijesti u sebi sadrži Božju silu za spasenje. Po tome se razlikuje od bilo koje poruke drugih svjetskih religija. Obecavati može doslovno svatko, ali pravo je pitanje tko ima potrebnu silu za ispunjenje obećanog. Mi možemo osjećati vapaj tereta grijeha i njegovih posljedica u svom životu, ali tko nam ih

uistinu može oprostiti i dati mir? U svom srcu možemo osjećati vapaj za pravednim životom, a istovremeno biti svjesni da se pala priroda u našoj nutрини nikad neće pokoriti Božjoj volji. Htjeli ne htjeli robujemo grijehu, tijelu i svijetu. Tko će svrgnuti s trona tog omraženog tiranina i usmjeriti naš život prema uskim vratima i isto tako uskom putu Božjeg kraljevstva?

Na ova i druga važna pitanja Božja riječ daje odgovor u obliku otkrivenja o Isusu Kristu. Ime Isus dolazi od hebrejske riječi *Ješua* koja znači Gospodin je spasenje, Gospodin spašava. Riječ Krist znači pomazanik. To nije ime, nego titula. Isus je doslovno Spasitelj koji je pomazan silom, koji je posjeduje i spreman je djelovati njome u ljudskim životima. Dakle, između biblijskog poimanja spasenja i Isusa Krista stoji znak jednakosti. To je otkrivenje svih otkrivenja, temelj na kojem trebamo graditi svoju daljnju spoznaju i poduzimati korake vjere.

Kad znamo da ime Isus doslovno znači spasenje, postaje nam jasnija i temeljna svrha Njegove službe. Spasitelj spašava, a ovo je kategorija koja očajnički treba Njegov dodir: *“Sigurna je riječ i zaslužuje punu vjeru; Krist Isus došao je na svijet spasiti grešnike. Od njih sam prvi ja.”* (1. Timoteju 1:15) U četvrtom poglavlju Ivanovog evanđelja opisan je susret Isusa i Samaritanke na Jakovljevom zdencu u gradu Sikaru. Susret s Njim na nju je djelovao tako duhovno snažno da je na povratku u grad svima ispričala svoje svjedočanstvo. Nakon toga ljudi su došli osobno upoznati i čuti Isusa. Dva dana zajedništva s Kristom bila su dovoljna za razvoj vjere kod mnogih od njih. Ženi koja im je navijestila Krista rekli su ovo: *“Ne vjerujemo više zbog tvog govora, jer smo sami čuli i znamo da je on uistinu Spasitelj svijeta.”* (41,42) Neka i naša reakcija na Evanđelje bude istovjetna kao kod ovih ljudi. Božja volja je da i mi čujemo od njega i znamo. Ne samo umno, nego duboko u srcu.

Drugo poglavlje

TRAGEDIJA U EDENSKOM VRTU

*“Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti
niti s jednog drveta u vrtu?”*

(Postanak 3:1)

Ovo je jedno od pitanja koje ljudi odvojeni od Boga najčešće postavljaju: “Od koga ili čega trebam biti spašen?” Odgovor na ovo pitanje vodi nas na početak stvaranja ljudskog roda. Biblija otkriva da je Bog stvorio ljudski rod na svoju sliku. Hebrejska riječ *radah* koja je prevedena kao slika znači sjena, sličnost, odsjaj. U našu duhovnu i duševnu prirodu utkan je, slikovito rečeno, Božji DNK koji je u Pismu nazvan životnim dahom, a tijelo je stvoreno iz zemaljskog praha (Postanak 2:7).

Prvi ljudi primili su autoritet od Boga kojim su trebali vladati svijetom (Postanak 1:26-29). Sve im je bilo stavljeno na raspolaganje kako bi izvršavali Božju volju. Jedino ograničenje koje je Bog postavio ljudima vrijedilo je za drvo spoznaje dobra i zla koje je raslo usred vrta. S ostalog drveća ljudi su smjeli jesti, ali s ovog nisu. Bog im je ovako zapovjedio: “*Sa svakog stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš zacijelo ćeš umrijeti!*” (2:16,17) Prvi ljudi sami od sebe vjerojatno nikad ne bi krenuli protiv onoga što im je Bog objavio. Uživali su u blagoslovljenom životu koji je kasnijim generacijama ljudskog roda bio nezamisliv. Oni nisu poznavali smrt, bolesti, neimaštinu, beznađe, otuđenost ili bilo što s negativnim predznakom. Možda se pitamo, je li moguće da je postojao takav oblik života u svijetu. Za prve ljude jest.

Nažalost, ne trajno. U idiličnu priču se upleo sotona kojeg Biblija naziva zavodnikom cijelog svijeta, Božjim i ljudskim neprijateljem. On je pristupio Evi i posijao sumnju u njezinom srcu: “*Zar vam je Bog rekao ...*” a istovremeno je izvrnuo i smisao:

“... da ne smijete jesti niti s jednog drveta u vrtu?” (Postanak 3:1) Pogledamo li pažljivo što je Bog rekao prvim ljudima vidjet ćemo da se zabrana odnosila samo na drvo spoznaje dobra i zla. Ovdje vidimo temeljne principe sotoninog djelovanja, a to su usađivanje sumnje u ljudsko srce u pogledu istinitosti Božje riječi i iskrivljavanje njezinog smisla. Eva je bila svjesna što im je Bog rekao i sotoni je stavila do znanja da se zabrana odnosi samo za spomenuto drvo. Za sve nas bilo bi najbolje da je njihov razgovor u tom trenutku završio.

Sve ono što je poslije izgovoreno gurnulo je čovječanstvo u provaliju duhovne smrti, odvojenosti od Boga, robovanju sotoni, grijehu i tami. Sotona je Evi otvoreno rekao da se neće dogoditi ono na što ih je Bog upozorio: “Ne, nećete umrijeti!” (3:4) Nije se zaustavio na tome. Usput joj je dao i obećanje što će se dogoditi ukoliko pojede plod sa zabranjenog drva: “Nego, zna Bog, onog dana kad budete jeli otvorit će vam se oči i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.” (5) Eva je u svom srcu odlučila vjerovati sotoninim riječima. Zaključila je da je plod sa spornog stabla dobar za jelo, zamaman za oči i poželjan za mudrost. Ubrala ga je i pojela, a ponudila ga je i svom mužu Adamu koji ga je također pojeo. Ironija je u tome da se dogodilo upravo ono što im je sotona obećao u vezi otvaranja očiju, ali s jednom bitnom razlikom. Nisu postali kao bogovi, nego su postali svjesni osobne golotinje. To otkriće potaknulo ih je da od smokvinog lišća načine prvu odjeću kako bi je sakrili.

Dogodila se još jedna promjena. U trenutku kad su čuli Božji korak učinili su nešto što do tad nikad nisu: “... i sakrili su se, čovjek i njegova žena pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu.” (8) Razlog skrivanja bio je strah: “Čuo sam tvoj korak po vrtu, pobjao sam se jer sam gol, pa sam se sakrio.” (10), a pojavio se kao posljedica počinjenog grijeha. Od tog trenutka skrivanje je postalo dominantan oblik ponašanja ljudskog roda. U idućim poglavljima saznat ćemo koje je posljedice grijeh prvih ljudi prenio na cijelo čovječanstvo, a usporedno ćemo otkriti kako je Bog kroz djelovanje svoje milosti omogućio svakome od nas spasenje u svojem Sinu.

Treće poglavlje

JEDAN JE UMRO UMJESTO SVIH

Plaća za grijeh je smrt

“... jer je plaća grijeha smrt ...”
(Rimljanima 6:23)

Ljudi su nakon pada u grijeh primili prvu plaću za neposluh. U njihove živote ušle su tjelesna i duhovna smrt, a to se domino efektom prenijelo i na sve njihove potomke. Naplata je nadalje izvršena kroz prokletstvo koje je Bog izgovorio na muški i ženski rod. Muškarci su kažnjeni mukotrpnim radom u znoju svog lica na zemlji koja je okovana prokletstvom, trnjem i korovom. Žene su kažnjene porođajnim mukama, žudnjom i podložnošću mužu. Nakon što je izrekao prokletstvo, Bog je prognao Adama i Evu iz vrta. Njihov prvi sin Kain postao je lažov i ubojica, a to su dvije prepoznatljive sotonine karakteristike. Kain je ubio svojeg mlađeg brata Abela i potom lagao Bogu da ne zna gdje se nalazi. Bog je trajno prognao Kaina i osudio ga na lutanje.

Svijet je nezaustavljivo tonuo u duhovni ponor. U Noino vrijeme izopačenost je dosegla takvu razinu da se čak i Stvoritelj pokajao i u srcu ražalostio što je načinio čovjeka na zemlji (Postanak 6:6). Možemo samo zamisliti kako su stvari loše izgledale kad se čak i Bog koji nikad ne griješi u srcu zapitao: “Jesam li uopće trebao stvoriti ljudski rod?” Njegov nadolazeći sud bio je strašan, ali i pravedan. Potopom je uništio izopačenu ljudsku generaciju i životinjski svijet. Preživjeli su samo Noa i članovi njegove obitelji, kao i par svake životinjske vrste. Oni su plutali vjerom u sigurnoj korablji. Za to vrijeme četrdeset dnevna kiša je potapala pokvareni svijet. Nakon što se voda povukla iskricali su se na obalu i nastavili vrstu.

Bez prolijevanja krvi nema oprostjenja

*“I po Zakonu se - gotovo bi rekao - sve čisti krvlju,
a bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.”*
(Hebrejima 9:22)

Možda to nismo znali, ali prva moda u ljudskoj povijesti pojavila se u edenskom vrtu. Doduše nije to bila modna revija kakve danas viđamo, nego brzopotezno Božje djelovanje koje je imalo za cilj pokrivanje Adamove i Evine golotinje. U trećem poglavlju Knjige Postanka čitamo *“da je Jahve, Bog, načinio čovjeku i njegovoj ženi odjeću od krzna, pa ih je odjenuo”*. (21) Naravno to je značilo da je krv nedužne životinje ili više njih morala biti prolivena. Neposredno nakon pojave grijeha vidimo očitovanje Božje milosti. Krv nedužne životinje prolivena je zbog ljudskog grijeha, a ujedno je i pokrivena golotinja ljudskog tijela koja je sramotan podsjetnik na čovjekov pad.

Izricanje oštre kazne za Adama i Evu i pad u duhovnu smrt nisu značili da su ljudi izgubili svaki dodir s Bogom. Adam i Eva su i dalje imali svjesnost o Njegovom postojanju i djelovanju. Tako na početku četvrtog poglavlja možemo vidjeti da je Eva bila svjesna *“da je uz pomoć Jahve stekla muško čedo”*. Njezin i Adamov prvi sin bio je Kain, a drugi Abel. Kain je postao zemljoradnik, a Abel stočar. Njih dvojica su prinijeli Bogu žrtvu. Kain je prinio zemaljske plodove, a Abel prvinu svoje stoke. Kainovu žrtvu Bog nije smatrao vrijednom niti osvrta, a onu od mlađeg brata je milostivo pogledao i prihvatio.

Abel je shvaćao nešto što stariji brat nije. Odabirom krvne žrtve pokazao je da shvaća novu poziciju ljudskog roda. Do svetog Boga nije se više moglo doći kao u edenskom vrtu. Kain je prinio zemaljske plodove, simbolički djelo svojih ruku, trud i napor svojeg tijela. Možda nam se čini da te potankosti nisu važne, ali ponuda različitih žrtava značila je i različit duhovan pogled na stvari. U njihovim žrtvama uočavamo sliku uzdanja u milost (Abel) i očekivanja da Bog prihvati djela našeg tijela (Kain).

Nakon što je s Izraelcima ušao u savez, Bog je uspostavio sustav životinjskog žrtvovanja. On je opisan u Knjizi Levitskog zakona. Sastojao se od žrtve paljenice, pričesnice, prinosnice, okajnice i naknadnice. Svaka od tih žrtava imala je određenu svrhu. Krv je služila kao naknada za izmirenje, a to je podrazumijevalo plaćanje otkupne cijene. Dakle, krv je doslovno bila cijena plaćena Bogu za dugove zbog grijeha. S druge strane, krv je značila nadoknadu za život ili umjesto života. U žrtvi je bio završen život, a krv koja je tekla bila je simbol i dokaz da je život uzet kao plaća za grijeh krivca i kao nadomjestak za njegov grijehom okaljan život. Žrtva životinje izražavala je to načelo.

U desetom poglavlju Poslanice Hebrejima saznajemo *“da je Zakon posjedovao sjenu budućih dobara, a ne samu bit stvarnosti”*. (1) Životinjska krv imala je privremenu svrhu u Božjem naumu, jer ona je bila sjena, nagovještaj stvarnosti koja je nastupila u Kristu. Ovaj sustav žrtvovanja bio je etapa prema konačnom rješenju ljudskog grijeha. U istom poglavlju nadalje čitamo *“da krv bikova i jaraca nije imala moć uzeti grijeh”*. (4)

Nevino Janje je zaklano za naše grijeh

“On je, istina, bio prije poznat i predodređen, prije postanka svijeta, ali se tek na kraju vremena očitovao zbog vas.”

(1. Petrova 1:20)

Bog vidi budućnost i zato nikad nije zatečen događajima. Isus Krist je kao druga osoba božanstva dragovoljno prihvatio ulogu zamjenske žrtve davno prije nego li je stvoren svijet. Strahota grijeha nije bila samo u tome da je donijela pogibelj vječne propasti na ljudski rod, nego i u tome da kaznu za grijeh kao zamjenska žrtva nije mogao podnijeti nitko osim Božjeg Sina. Čovjek kao glavni krivac nije mogao pridonijeti niti malo, a Bog kao potpuno nedužna strana u cijelom slučaju morao je podnijeti cijeli teret. Saznat ćemo uskoro koliko je bio težak.

Isusovo nadnaravno rođenje, život, smrt na križu i uskrsnuće od mrtvih prorokovani su u Starom savezu. Ne samo uopćeno, nego do najsitnijih potankosti. To je također jedan od dokaza da Biblija uistinu jest pisana Božja riječ nadahnuta od Svetog Duha. Tako je na primjer, između ostalog, David u duhu proročki vidio da će vojnici kod križa kockom odlučiti kome će od njih pripasti Isusove haljine (Psalam 22:19). Evanđelist Ivan zabilježio je taj događaj točno onako kako ga je David prorokovao otprilike tisuću godina prije nego se odigrao. Prorok Izaija živio je sedamsto godina prije Krista i prorokovao je većinu događaja vezanih za Njegov život. Kad čitamo evanđeoske izvještaje često naiđemo na komentar da se ispunilo ono što je pisano, a to su zapravo riječi proroka.

U Knjizi proroka Izaije čitamo *“da je bio odveden na klanje kao janje, kao nijema ovca pred onima što ga strižu nije otvorio svoja usta”*. (53:7) Žrtve Starog saveza bile su slika i najava one konačne i savršene. Za vrijeme Zakona klale su se životinje, a sada je došlo vrijeme da bude zaklan nedužan pravednik, zamjenska žrtva za ljudske grijehе. Ironija je u tome da su Njegovu krv prolili upravo oni koje ta krv trebala otkupiti i pomiriti s Bogom. Nemojmo odmah samo pravedno reći: *“Židovski religiozni prvaci, velik dio naroda i rimska vlast su Isusa osudili na raspeće!”* Tehnički gledano oni su u tom trenutku bili sredstvo izvršenja osude i smrtne kazne, ali za tu istu osudu i kaznu jednako smo odgovorni kao i oni. U petom stihu saznajemo *“da su njega proboli za naše grijehе, za naše opačine su njega satrli”*. Upravo tako, naš grijeh pribio je Isusa Krista na križ sramote i muke jednako kao i tvrda srca religioznih prvaka ili diplomatsko pranje ruku rimskog prokuratora Poncija Pilata.

Isusova krv počela se prolijevati prije raspeća. On nije ubijen brzo, nego u višesatnoj agoniji. Neposredno nakon što je Pilat popustio pritisku religioznih vođa i naroda, bio je bičevan. Rimljani su običavali osuđenika udariti bičem trideset devet puta, a ponekad i više. Nakon toliko brutalnih udaraca čovjek je trpio neizrecivu bol i bio je smrtno ranjen, razderanih leđa koja su obilno krvarila. To je bio tek početak Isusove muke. Nakon toga

su vojnici spleli krunu od trnja i nabili mu je na glavu. Trnje s velikim šiljcima koje raste u tim krajevima zabilo se u glavu. U namjeri da pojačaju bol vojnici su trskom udarali po kruni kako bi trnje prodrlo što dublje.

Već nakon ove faze izvršenja osude brza smrt bi za osuđenika bila ravna oslobađajućoj presudi. Međutim, sve spomenuto bilo je samo uvodno mučenje. Slijedilo je nošenje prečke na leđima do mjesta pogubljenja. Isus je već bio toliko izranjavan i iscrpljen da je u jednom trenutku popustio pod teretom i pao. Prečku je umjesto Njega preuzeo Šimun Cirenac i odnio je do mjesta raspeća. Krvnici su čavlama na drvo zakucali Isusove ruke u predjelu zapešća kako ne bi došlo do trganja mesa i pada tijela s križa. Prema arheološkim istraživanjima Rimljani su čavle u noge zabijali u predjelu peta. Nakon što je raspet Isus je na križu živio još nekoliko sati, trpeći bol i osudu kao zamjenska žrtva. Cijelo to vrijeme Njegova krv natapala je križ i zemljano podnožje. Prema Lukinom izvještaju Isus je izdahnuo oko šestog sata (23:44). Nakon toga mu je rimski vojnik kopljem probio bok iz kojeg su potekli krv i voda (Ivan 19:34).

Svakog iole normalnog i suosjećajnog čovjeka mora dirnuti muka koju je Isus prošao. Umjetnicima je kroz stoljeća ona bila nadahnuće za slikarska i kiparska djela, a u novije vrijeme i filmska umjetnost pronalazi interes za snimanje serijskih i igranih filmova koji obrađuju posljednje dane Isusovog zemaljskog života. Tako dolazi do paradoksalne situacije. S jedne strane svijet ignorira razloge Isusove smrti, a s druge ga ona stoljećima općinjava. Nažalost, uglavnom na umjetničko - folklornoj razini.

Ukoliko Isusovu žrtvu promatramo samo na duševnoj razini naša će razina reakcije biti uglavnom u području osjećaja. Tada ćemo reći otprilike ovako: "Strašno je to kroz što je prošao!" "Nitko nije podnio toliku patnju!" i sl. Mi u dubini duše možemo biti ganuti, čak i prolići koju suzu kad čujemo o tome ili pogledamo igrani film na tu temu, ali svejedno i dalje biti duhovno izgubljeni. Zato je od životne važnosti da saznamo što je i zašto ostvareno prolijevanjem Isusove krvi. Ono što saznamo trebamo prihvatiti na osobnoj razini, a ne u stilu 'Isus je to učinio za i zbog nekog drugog, ali to nema veze sa mnom'.

Krenimo upravo od toga. Uzaludno je čak i otkrivenje ukoliko ne prihvatimo da Bog nama osobno progovara. Mi smo glavni akteri te priče. Prorok Izaija ističe *“da su za naše grijehе njega proboli i satrli zbog naših opačina”*. (53:5) Tamo gdje u množini piše naše slobodno možemo upisati i naglas izgovoriti svoje ime. Recimo i priznajmo sami sebi: *“Nevino Janje je zaklano zbog svih mojih grijehа i opačina koje sam u životu počinio/la!”* Jesmo li spremni na taj korak, jer čeka nas i drugi. Već smo u knjizi saznali da grijeh zahtjeva kaznu, a u istom stihu vidimo *“da je ona pala na njega (Isusa) zbog našeg mira”*. Možemo pronalaziti raznorazne izgovore i tumačenja, ali jasno je što Božja riječ kaže. Pravednu božansku kaznu koju smo zaslužili i trebali podnijeti, na sebe je preuzeo Isus Krist. Na križu sramote smo, u duhovnom smislu, po mjerilima istine mi trebali biti obješeni.

U sljedećem stihu prorok se bavi duhovnom dijagnozom i utvrđuje *“da smo svi lutali poput ovaca i hodali svaki svojim putom”*. Nije toliko važno kako se koji put zove, presudno je da to nije Božji put. Mi to danas zovemo ovim ili onim životnim stilom, ali Božja riječ to jasno zove lutanjem i u konačnici bezakonjem: *“A Jahve je svalio na njega bezakonje nas sviju”*. Možemo li prihvatiti i to bolno saznanje? Mi možda mislimo i uvjeravamo sebe i druge ljude da je to naš život i zato ćemo ga provesti kako hoćemo. To je samo varljiva slika onog što se događa tijekom godina. Mi ne živimo tzv. svoj život, nego provodimo volju Eona ovog svijeta, jer on je zapravo autor našeg života ukoliko se nalazimo pod autoritetom njegove duhovne sile. To je duh bezakonja koji djeluje u našem srcu, a ono je pred Bogom skupo naplaćeno u mucu i krvi Njegovog Sina.

Koliko god umjetnički izričaji bili oku ugodni, pogledajmo što piše u Božjoj knjizi kako bismo dobili sliku što se stvarno događalo na križu. Zaboravimo na muškarca manekenskog izgleda koji visi na drvenim i kamenim križićima i slikama pokriven plahtom po intimnim dijelovima tijela. Prorok je u duhu vidio drugačiju sliku: *“Kao što su se mnogi užasnuli kad su ga vidjeli - tako mu je lice bilo neljudski unakaženo, te obličjem više nije ličio na čovjeka.”* (52:14) Užas je jedina riječ koja je mogla izaći

kroz usta svjedoka Isusovog raspeća. To je bio nagomilani užas kažnjavanja duhovne smrti i svih posljedica grijeha na jednom mjestu, u tijelu jednog čovjeka. Žrtvino lice bilo je unakaženo do te mjere da više i nije ličilo na ljudsko. Tijelo je također izgubilo formu i nije se moglo svrstati u čovječje obličje. Ukoliko spomenute činjenice duboko prodru u naš um i srce moći ćemo s dubokom zahvalnošću i poštovanjem cijeniti rezultate koje je u Božjem naumu spasenja ostvarila Janjetova krv.

Učinci Isusove krvi

“Ali sada, u Kristu Isusu, vi koji ste bili daleko postali ste blizu Kristovom krvlju.”

(Efežanima 2:13)

Božja pravednost zahtjeva kaznu za grijeh. Isusova krv koja je tekla iz Njegovih rana doslovno je plaćala tu cijenu. Biblija uči da je u krvi život, a njeno prekomjerno odlijevanje iz tijela uzrokuje smrt. Kad je sveti Bog gledao prolijevanje Isusove krvi to je značilo da su računi u duhovnom smislu s grešnim ljudskim rodом poravnati. Od tog trenutka grijeh je prestao biti problem. Sotona nije više mogao “podsjećati” Boga da mora biti dosljedan do kraja u postupanju s grešnim ljudima. Taj adut izbijen mu je iz ruke. Kristova prolivena krv doslovno je svjedočila: “Dug grešnog čovjeka jest zauvijek plaćen!”

U devetom poglavlju Poslanice Hebrejima pisac se bavi tematikom usporedbe slike i stvarnosti Svetinje i Svetinje nad svetinjama nakon što je Krist uzašao na nebo i postao naš Veliki svećenik koji nas zastupa pred Bogom. Ova dva prostora nalazili su se u Šatoru za vrijeme Starog saveza. U nebesku Svetinju nad svetinjama Isus je ušao sa svojom, a ne s krvi životinja (9:25). U dvadeset drugom stihu saznajemo “*da bez prolijevanja krvi nema oproštenja*”. Isusova prolivena krv na golgotskom križu pribavila nam je oproštenje grijeha.

Božje i svjetovno poimanje oprostjenja jako se razlikuje. Ljudi ponekad ovako kažu: "Oprostio jesam, ali zaboravio nisam!" Oproštenje bez zaborava nije oproštenje, nego više odlaganje poravnanja računa. Kad Bog kaže da je zbog Isusove prolivene krvi oprostio naše grijehе, to ujedno znači da ih je i zaboravio. Pogledamo kako to opisuje prorok Jeremija: "... jer ću oprostiti njihovo bezakonje i njihovih se grijehа više neću spominjati." (31:34) Oprošten grijeh Bog nikad više ne stavlja pred naše oči. To trebamo jako dobro znati zato što nam se može dogoditi da čujemo glas koji spominje prije počinjene grijehе. To nije Božji, nego glas tužitelja koji nas želi uvjeriti da nam Bog nije oprostio grijehе. Kao što mu ne trebamo vjerovati kad nas uvjerava da ne trebamo obraćenje i ispovijedanje grijehа, tako ni kad nas plaši da nam priznati grijesi nisu oprostjeni.

Sliku onog što se događa s priznatim i oprostjenim grijehom vidimo i u prorokovim riječima: "*Ti si spasio moju dušu od jame uništenja, iza leđa si bacio sve moje grijehе.*" (Izaija 38:17) Baciti nešto iza leđa znači izgubiti zanimanje za to, ne osvrutati se više u pogledu toga, jednom riječju to postaje nepovratna prošlost. Moramo vidjeti da je Božje bacanje naših grijehа iza leđa povezano s izbjavljenjem iz jame uništenja. Tamo bismo sigurno završili u slučaju da naši grijesi nisu oprostjeni.

Opisujući Isusov ulazak u nebesku Svetinju nad svetinjama pisac naglašava "*da tamo nije ušao s krvlju jaraca i junaca, nego s vlastitom krvlju i pribavio nam vječni otkup*". (Hebrejima 9:12) Pojam otkupljenja više se puta spominje u Novom savezu. Tako na primjer Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima ljudima koji već jesu vjernici objašnjava da njihovo tijelo jest hram Svetog Duha i da shodno tome trebaju izbjegavati grijeh bludnosti. Na kraju izlaganja podsjeća ih na ovo: "*Ne znate li da ne pripadate sami sebi, jer ste kupljeni?*" (6:19) Naš kupac je Bog osobno, a kupnjom postajemo Njegovo vlasništvo. Cijena otkupljenja koju je platio za nas, kao što apostol Petar kaže u prvoj poslanici, nije bila izražena u srebru, zlatu ili bilo čemu raspadljivom (1:18). U sljedećem stihu vidimo je cijena bila "*skupocjena krv Krista kao nevinog i bez mane Janjeta*". (19) U osamnaestom stihu apostol otkriva da nas je

Kristova krv otkupila *“od našeg bezvrijednog, od otaca baštinjenog načina života”*. Koliko smo puta čuli da se otačka tradicija uzdiže na pijedestal vrijednosti prikazujući se kao nešto nezamjenjivo? Od malih nogu nam se sustavno usađuje u srce i um da moramo živjeti kao naši očevi i djedovi i da tome ne postoji alternativa. Povrh svega cijeli sustav se umata u religioznu formu i prikazuje kao izraz Božje volje za naš život.

Sve to izgleda prilično bajkovito i malo je ljudi spremno provjeriti je li takav životni scenarij uistinu usklađen s Božjom voljom, a shodno tome i nezamjenjiv. Zabetonirani smo u kalup ‘zdravo za gotovo’ životne filozofije. Ono što nas uče bezrezervno vjerujemo i samo poslušno klimamo glavom. Oni na “vrhu” razmišljaju umjesto nas i donose odluke koje mi kasnije provedemo. To je mentalitet tuposti od kojeg trebamo biti oslobođeni. Kad bismo za početak samo deset minuta dnevno otvorenog srca čitali Božju riječ i provjerili ono što slijepo vjerujemo, brzo bismo shvatili da je sve ono što nam se predstavlja kao Božja volja za naš život upravo suprotno od nje. Kula od karata zvana otačka, crkvena, kulturna i ina predaja trenutno bi se srušila u svjetlu istine Isusovih riječi *“da je ono što je kod ljudi uzvišeno gnusoba pred Bogom”*. (Luka 16:15)

Petar nadahnut Svetim Duhom kaže da je takav život bezvrijedan. U četrnaestom stihu opisuje ga kao život prema strastima iz vremena našeg neznanja. To nije Božja vrsta života. To je ropstvo u koje smo bačeni od rođenja. Oslobođenje se nije moglo dogoditi tako da se jedno jutro probudimo i kažemo: “Ne želim više tako živjeti!” To nije pitanje ovog ili onog životnog stila, preispitivanje i odluke, nego Božje spasiteljske intervencije. Iako Bog posjeduje bogatstvo cijelog svemira i može stvoriti u trenu količinu zlata i srebra koju poželi, od života baštinjenog od otaca mogli smo biti otkupljeni isključivo najskupljom vrijednošću. Krv Njegovog Sina morala je biti prolivena kako bismo mogli biti izbavljeni. Shvaćamo li razmjer opasnosti i beznadnosti naše situacije u svjetlu činjenice da ništa manje od nevine krvi nije moglo biti dovoljno? Život koji nam Bog daje u Kristu vrijedan je koliko i krv Janjeta, a to je neprocjenjivo.

Pogledajmo sad tematiku vječnog otkupa. Pisac Poslanice Hebrejima kaže da životinjska krv nije mogla priskrbiti vječan otkup. Zato je Isus u Svetinju nad svetinjama ušao jedanput zauvijek sa svojom krvlju. Za razliku od životinjske, ona ne mora iznova biti prolijevana i prinošena za grijeh. U suprotnom bi se Isus, kao što je u Starom savezu činio veliki svećenik, morao prinostiti i trpjeti više puta od postanka svijeta (25,26). Ovo je za nas ohrabrujuće otkrivenje zato što znamo da je Isusova žrtva trajno riješila problem našeg grijeha.

U četrnaestom stihu vidimo još jedan važan učinak Kristove krvi. Kad znamo da nam je pribavljen vječan otkup, naša savjest posredstvom Kristove krvi biva očišćena od mrtvih djela i sposobni smo služiti živom Bogu. Grijeh nam kroz godine života u ropstvu opterećuje savjest. Ona može postati toliko tupa da neke grijeha činimo opasnom lakoćom, bez kočnice. S druge strane, savjest može reagirati negativno obrambeno. To se očituje tako da se u našem nutarnjem biću javi potreba da počnemo činiti tzv. dobra djela koja će nam priskrbiti ispravan položaj pred Bogom ili barem olakšati osjećaj neispravnosti. Božja riječ sve te napore proglašava uzaludnim. To su mrtva djela koja čini duhovno mrtav čovjek. Kroz očišćenje Kristovom krvlju savjest biva obnovljena i mi postajemo sposobni služiti živom Bogu prema Njegovim standardima. Duhovno živ čovjek čini živa djela.

U desetom poglavlju Poslanice Hebrejima saznajemo “*da snagom Isusove krvi otvoreno možemo ući u Svetinju nad svetinjama*”. (19) U dvadesetom stihu nadalje čitamo “*da nam je taj nov i životonosan put on otvorio kroz zastor, to jest kroz svoje tijelo*”. Ukoliko još nismo pomireni s Bogom ovo nam vjerojatno izgleda prilično apstraktno. U Starom savezu prostor Svetinje nad svetinjama smio je posjećivati veliki svećenik jedanput godišnje. Nitko drugi nije imao pristup. Bog je izoliranim prostorom naglašavao svjesnost o Njegovoj svetosti i ljudskoj nesvetosti. Namjeran ili slučajan ulazak u taj prostor rezultirao bi sigurnom pogibelji zato što bi se grešan i nesvet čovjek doslovno raspao izravno suočen s refleksijom Božje svetosti. To je do uspostave Novog saveza bio nepremostiv jaz.

Isusova krv promijenila je zabranu ulaska u dopuštenje. Pisac naglašava otvoren i siguran ulazak, bez sumnjičavosti i zadržke. U Lukinom evanđelju čitamo o posljednjim trenucima Isusove agonije na križu. Neposredno prije nego je izdahnuo i predao svoj duh u Očeve ruke, hramski zastor razderao se po sredini (23:45). Time je okončana služba zemaljskog svetišta, a uspostavljena onog nebeskog. Pojmovi nov i životonosan put znače razlaz sa starim uvjerenjima koja nam nisu mogla donijeti život. Ključna riječ ove tematike jest svetost. Cijelo ovo poglavlje predstavlja poziv na ozbiljno shvaćanje Saveza koji je Bog s nama sklopio u Kristovoj krvi. Ulaz i prebivanje u Svetinji nad svetinjama omogućeni su nam posvećenjem kroz Kristovu krv. Zato je gaženje Božjeg Sina, smatranje nečistom krvi Saveza kojom smo posvećeni i vrijeđanje Duha milosti vrijeđno strašne kazne za one koji otpadaju od živog Boga (29).

Proučimo posljednje učinke Kristove krvi, a to su približavanje prema Bogu i pomirenje s Njim. Pavao je podsjetio vjernike poganskog podrijetla u Efezu kako je izgledao njihov život: *“Sjećajte se da ste u ono vrijeme bez Krista bili otuđeni od izraelskog građanstva, bez dijela u Savezima obećanja, bez nade i bez Boga u ovom svijetu!”* (2:12) Apostol se u ovom poglavlju bavi tematikom izmirenja Židova i pogana u Kristu. U sljedećem stihu vidimo da je stanje pogana opisano kao daleko od Boga, ali je do približavanja došlo kroz Kristovu krv. U petnaestom stihu saznajemo *“da su u jednom tijelu oba naroda pomirena s Bogom po križu”*. Spomenuto tijelo jest ono Kristovo koje je žrtvovano na golgotskom križu. U starom životu bili smo Božji neprijatelji, ali smo kroz krv Njegovog Sina pomireni i sprijateljeni s Njim. Upravo zato Pavao i radosno naglašava istinu *“da nismo više tuđinci i gosti, nego sugrađani svetih i Božji ukućani, nazidani na pravom temelju, apostolima i prorocima, a zaglavni je kamen sam Isus Krist.”* (19,20)

Križ je Božja sila za spasenje

“Bez sumnje, govor o križu je ludost za one koji propadaju, a za nas koji se spašavamo je Božja sila.”

(1. Korinćanima 1:18)

Sve ono što smo dosad pročitali, a isto vrijedi i za ostatak sadržaja knjige, u nama će proizvesti jednu od gore spomenutih reakcija. Poruka križa za većinu ljudi nažalost znači ludost. Bez spasenja u Kristu svi smo ionako na putu za propast, a nevjerom u ono što je Isus učinio na križu samo povećavamo brzinu kojom putujemo prema konačnom odredištu. Mi svojim stavom kažemo Bogu u lice: “Nije me briga za tvoju ljubav, milost i dobrotu. Ne marim za Isusovu prolivenu krv i agoniju koju je prošao kako bi moji grijesi bili oprosteni!” To je surova istina pred kojom se možemo skrivati, ali joj u konačnici ipak ne možemo pobjeći.

S druge strane, možemo se svrstati u kategoriju ljudi koji su povjerovali. Pavao u dvadeset prvom stihu kaže *“da je Bog one koji vjeruju odlučio spasiti ludošću propovijedanja”*. Propovijedanje nije ludost, ali izgleda takvo svjetovnim ljudima. Također i poruka križa nije ludost kako to oni koji propadaju misle. Ludost je odbijanje Božje ponude. Pavao kaže da su on i suradnici *“propovijedali razapetog Krista”*. (23) Jako su dobro znali da ništa drugo ne može pokrenuti Božju silu za spasenje u ljudskom životu. Isto tako sve ono što smo pročitali u ovom poglavlju, kao i u ostalima, postaje stvarno u našem životu kad povjerujemo u Isusovo djelo na križu. Ukoliko nas je poruka križa osvjedočila, dođimo u duhovnom smislu do golgotskog križa i iz dubine srca zavapimo Gospodinu Isusu Kristu za spasenjem. Zahvalimo mu što je prolio svoju nevinu krv za oprostjenje naših grijeha i sve ono što smo pročitali u prethodnom odlomku. On to zaslužuje *“zato što je izbrisao zadužnicu koja nam je bila protivna svojim odredbama tako što ju je prikovao na križ”*. (Kološanima 2:14)

Četvrto poglavlje

BOŽJA LJUBAV NA DJELU

*“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao jedinorođenog Sina, da ne pogine niti jedan koji vjeruje u njega, već da ima vječni život.”
(Ivan 3:16)*

Riječ ljubav nema za svakog isto značenje. Svijet ima svoju predodžbu o njoj. Ona se uglavnom temelji na primanju. Nije baš uvijek u pitanju puka sebičnost, ali ljudsko srce je zbog utjecaja grešne prirode uglavnom usmjereno na sebe. Božja ljubav opširno je otkrivena je u Bibliji kao malo koja druga tema, a opet je vrlo tajnovita za svijet. O njoj ponekad razmišljamo kao o nečem mističnom, dalekom i nedostižnom. To je vjerojatno i razlog zašto je ne prepoznamo i primimo kad nam se približi. Kao i o svemu drugom, tako i otkrivenje o Božjoj ljubavi trebamo tražiti u Njegovoj riječi. Biblija uči o ljubavi između muškarca i žene, roditelja i djece i božanskoj. Grčka riječ *agape* koja je u Novom savezu prevedena kao ljubav znači gozba, svečanost, radost, blagonaklonost, ljubav koja se temelji na poštivanju, a ne instinktu, požrtvovna ljubav.

Ljubav je sastavni dio Božjeg karaktera. Ivan u prvoj poslanici kaže *“da je Bog ljubav”*. (4:8) Ona isijava iz Njegovog srca poput neprojenih sunčevih zraka. U Osamdeset devetom Psalmu otkrivene su četiri poluge Božje vlasti i djelovanja: *“Pravda i pravednost su temelj tvojeg prijestolja, a ljubav i istina koračaju pred tobom.”* (15) Pravda i pravednost jesu temelji, a ljubav i istina djelotvorne sile koje provode Njegove naume. Taj princip funkcionirao je i u Božjem spasiteljskom naumu. Pravda i pravednost tražili su kaznu za grijeh, a istina i ljubav su ispunile ono što je moralo biti izvršeno. Tako je Bog zadovoljio pravdu, a da nije kompromitirao svoj standard. Svoju riječ nije prekršio, nego ju je ispunio u svojem Sinu.

Božju ljubav prema nama ne možemo odvojiti od Njegove mržnje protiv grijeha. Isus kaže *“da je Bog tako ljubio ovaj svijet, da je dao svojeg jedinorođenog Sina”*. Ljubav prema grešnom čovjeku izazvala ga je na davanje svojeg najdragocjenijeg. Ključna riječ je davanje. Bog od nas ništa nije mogao uzeti, čak i da je to htio. U nastavku Isusovih riječi vidimo da je i u ovom slučaju naglasio opasnost od vječne pogibije: *“... da ne pogine niti jedan koji vjeruje u njega, već da ima vječni život.”* Njegova ljubav spašavala nas je od paklene osude. Nije to bilo pjevanje romantične serenade, nego krvava ljubavna bitka. Kad je umirao na križu, Isus je u duhu vidio kako obavlja spasiteljsko djelo za svakog od nas. Ljubav je bila Očeva motivacija da ga pošalje na križ kao zamjensku žrtvu, a bila je i Isusova motivacija da to prihvati. Naposljetku, ljubav mu je dala snage da to sve izdrži. Njegove posljednje riječi upućene s križa prije smrti bile su: *“Svršeno je!”* (Ivan 19:30) Ljubav je pobijedila!

Druga osobina Božje ljubavi jest neimanje računice. U svjetovnom poimanju postoji podsvjesna računica. Kad bismo imali barem privremen uvid u budućnost i vidjeli da ćemo biti odbijeni, povrijeđeni, oštećeni, suočeni s neuspjehom ili razočarani, neke ljubavne poteze nikad ne bismo poduzeli. Vjerojatno bi s olakšanjem rekli: *“Dobro je da smo to znali unaprijed, pa nismo niti počeli tu priču!”* Zbog toga što nemamo uvid u budućnost, prisiljeni smo oslanjati se na svoju prosudbu, a ona od slučaja do slučaja jest više ili manje precizna.

Bog istovremeno vidi prošlost, sadašnjost i budućnost. On je znao da će Njegov kerubin poći putem pobune. Isto tako je znao da će ljudski rod pasti u grijeh i početi robovati Eonu ovog svijeta. Bio je svjestan bolne činjenice da nitko osim Njegovog Sina neće moći na sebe preuzeti ulogu zamjenske žrtve. Unaprijed je vidio kako Isusa Krista grešnici muče, vrijeđaju, ponižavaju i zvjerski pribijaju na križ. Iz budućnosti je čuo eho Isusovog krika: *“Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?”* (Matej 27:46) U tom trenutku čak je i Otac skrenuo pogled sa svojeg Sina zato što je došlo do potpunog poistovjećenja žrtve s grijehom. Božje srce to nije moglo podnijeti.

Možda mislimo da je za Boga bolan uvid u budućnost završio s križem i odlaskom Isusovog duha u tamu podzemnog svijeta. Ne, ono najbolnije dogodilo se poslije. Sve što je poduzeo u spasiteljskom naumu učinio je zbog ljudi. Kako su mu oni uzvratili? Skoro dvije tisuće godine propovijeda se poruka Radosne vijesti, a u promilima se mogu izbrojati ljudi koji su se obratili i povjerovali u Krista. Kroz epohe nacije ovog svijeta odbijaju Isusovu žrtvu na križu, smatraju je ludošću, krivovjerjem, prijevarom ili sablazni. Ljudi omalovažavaju križ, pričaju bogohulne šale o tome ili ga jednostavno ignoriraju. Osvrnimo se danas oko sebe ili se prisjetimo poznatih i nepoznatih ljudi koji psuju Božje ili Isusovo ime i Njegovu prolivenu krv u svakoj drugoj rečenici, a neki i češće. Možda i sami to činimo.

Onako ljudski gledano Bog je trebao reći: "Ne, nisu vrijedni toga! Dat ću svojeg jedinog i ljubljenog Sina za njih, a oni će to sve ionako popljuvati i odbaciti! Neka umru u svojim grijesima!" Bog je mogao tako postupiti. Ničim nije bio obvezan da za naše spasenje žrtvuje Sina. Ljudi su svojom krivicom pali u sotoninu zamku i postali njegovi robovi. Ipak, unatoč svemu što je vidio da će se dogoditi, nije odustao od spašavanja ljudi. Ne samo to, Isusova žrtva obuhvatila je i one za koje je Bog unaprijed znao da neće ući u spasenje. Bez obzira na to On je i njihove grijeha natovario na Isusa zato da bi u legalističkom smislu pravednosti sve bilo ispunjeno. Tako na dan Božjeg suda nitko neće moći reći: "Bože, meni nisi pružio priliku za spasenje!"

Veliko strahopoštovanje treba nas obuzeti kako sve više otkrivamo razmjere Božje ljubavi. Pogledajmo što Pavao kaže: "*Krist je naime, dok smo još bili slabi, umro u pravo vrijeme za nas bezbožnike.*" (Rimljanima 5:6) U sedmom stihu apostol obrazlaže da se teško umire za pravednika, a za dobročinitelja bi se možda netko i usudio umrijeti. Mi nismo bili niti u jednoj od spomenutih kategorija u trenutku kad je Isus položio svoj život za nas: "*Ali, Bog je pokazao svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.*" Nije čekao da postanemo "dobri ljudi" koji su možda vrijedni žrtve. Znao je kakvi smo i volio nas je takve kakvi jesmo. Ako do sad nikom nije bilo stalo do nas, Njemu jest. U to možemo biti sigurni!

Kad bi spasenje ovisilo o čovjeku nikad se ne bi ostvarilo. Zabluda je očekivati da će se u ljudskom srcu sama od sebe dogoditi spasonosna promjena. Prvi korak poduzeo je Bog. Ivan kaže ovo u prvoj poslanici: *“U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao svojeg Sina kao žrtvu pomirnicu za naše grijeha.”* (4:10) Zaključak da nismo voljeli Boga može nas uzdrmati do temelja, pogotovo ako smo religiozni ljudi. Možemo i dalje ustrajati u svom uvjerenju, ali to nam neće donijeti ništa dobro. Razmislimo na trenutak i budimo iskreni do srži. Konstatacija da nismo voljeli Boga odnosi se na sve nas. To je samo utvrđivanje realnog stanja.

Božja ljubav nas ne osuđuje. Ona nas poziva da priznamo skrušenog srca: “Gospodine, do sad nisam živio ispravno i nisam te volio!” Priznanje je potrebno zbog nas samih. Nismo Bogu rekli nešto što već ne zna, ali otvorili smo srce da primimo Njegovu ljubav. Ona nas preplavljuje i to je riječima teško opisati. Iako Bog nema računicu u ljubavi, On čezne za njom od naše strane. U cijeloj priči Bog je uglavnom davatelj, ali i Njegovo srce želi primiti ljubav. Možda smo sada prvi put u životu svjesni te činjenice. Hoćemo li mu uzvratiti ljubav? On je prvi posegnuo za nama, ali neka barem u našem životu ta priča ne završi na tome. Ne možemo donijeti odluku za nekog drugog, ali za sebe možemo. Recimo Bogu da ga volimo i da čeznemo za Njegovim zajedništvom. Primimo u srce Njegovu živu riječ i počnimo živjeti u skladu s njenim standardima. Kao što je Božja ljubav za nas bila djelotvorna kad je žrtvovao svojeg Sina za naše spasenje, tako će i naša ljubav za Njega biti djelotvorna kad izvršavamo riječ.

Peto poglavlje

OBRAĆENJE

“Ispunilo se vrijeme, blizu je Božje kraljevstvo.

Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest!”

(Marko 1:15)

U današnjim kompromisnim crkvama pojam obraćenja gotovo se više i ne spominje. Ukoliko se gdje kad i spomene to je bezlična poruka izvan biblijskog konteksta, lišena duhovne snage i prodornosti. Naglasak je stavljen na vjeru, iako je i poruka o njoj osakaćena. Trebamo znati da u Božjem poimanju duhovnosti obraćenje i vjera idu ruku pod ruku. To su nerazdvojne vrijednosti. Propovijedanje o vjeri kojoj ne prethodi obraćenje jest uvod u obmanu. To nije biblijska vjera.

Ivan Krstitelj je od Isusove strane proglašen najvećim prorokom rođenim od žene. On je bio preteča Isusove službe, duhovni valjak koji je utabao put Kristu. Ovo je bila srž njegove proročke poruke: *“U ono vrijeme pojavio se Ivan Krstitelj, propovijedajući u judejskoj pustinji: ‘Obratite se - govorio je - jer je blizu nebesko kraljevstvo!’”* (Matej 3:1,2) U gornjem stihu vidimo da je Isus dao zapovijed o nužnosti obraćenja i vjere, upravo tim redosljedom. Apostoli su također propovijedali obraćenje. Kad su o grijehu osvjedočeni ljudi upitali Petra što im je činiti da budu spašeni, on im je prvo rekao ovo: *“Obratite se!”* (Djela 2:38) Nema sumnje, obraćenje je sastavni dio poruke Ivana Krstitelja, Gospodina Isusa i apostola. Ukoliko ih nasljedujemo to mora biti dio i našeg životnog iskustva.

Pogledajmo značenje grčke riječi *metanoeo* koja je prevedena kao obraćenje: pokajati se, imati grižnju savjesti, ponovo razmisliti, promijeniti način života, razmišljanja i djelovanja, promijeniti srce, usmjeriti život u drugom pravcu.

Sveti Duh u nama proizvodi htijenje da poduzmemo korake koji nas vode u spasenje. Kad u srcu osjetimo impuls svega onog što smo pročitali o značenju riječi obraćenje, onda znamo da je to ono pravo. Obraćanje se sastoji od Božjeg utjecaja na naše srce i dušu, a onda i djela koja činimo potaknuti osvjedočenjem. Pogledajmo kako bi to trebalo izgledati u praksi.

Usljed osvjedočenja u našem biću javlja se grižnja savjesti. Cijeli život griješili smo rutinskom lakoćom, a sada odjednom osjećamo grizodušje. Prisjećamo se mnogih situacija u kojima smo činili zlo, a grešne navike našeg srca postaju otkrivene u Božjem svjetlu. Imamo dojam kao da ih vidi cijelo nebo, a to i jest ono što se događa. Mi smo pred Bogom otvorena knjiga. Neminovno počinjemo razmišljati o vječnim duhovnim istinama i shvaćati da nismo u ispravnom položaju pred svetim Bogom. Ta nas spoznaja plaši u pozitivnom smislu. Nismo više tako sigurni u ovu izlizanu floskulu koju smo govorili sebi i drugim ljudima: "Ja sam dobar čovjek!" Umjesto toga na našim ustima malo pomalo pojavljuju se riječi koje oslikavaju pravo stanje našeg srca: "Ja sam grešan čovjek koji neodložno treba Spasitelja!" Žaljenje je prava riječ koja opisuje naše stanje u tom trenutku. Ona proizvodi kajanje u srcu i htijenje da postanemo ispravni u Božjim očima.

Nije mali broj ljudi koji misle da je dovoljno samo osjetiti žalost zbog grešnog stanja. Činjenica je da čovjek i u stanju duhovne smrti može biti ožalošćen zbog počinjenog grijeha. Žao mu je neko kratko vrijeme, a kad ga žalost popusti ponovno čini isto djelo i tako ukrug. Razlog je taj što postoje dvije vrste žalosti. Prvu vrstu apostol Pavao naziva žalošću svijeta koja rađa smrt (2. Korinćanima 7:10). Takva žalost ne potiče čovjeka na promjenu života. Ona je slična anestetiku koji samo prividno smiruje uznemirenu dušu, ali zapravo ništa suštinski ne mijenja. Apostol spominje i vrstu žalosti koja je po promisli i Božjoj volji. Ona, za razliku od prije spomenute svjetovne, rađa spasonosno i stalno obraćenje. Moramo biti jako oprezni i prije svega objektivni kako bismo prepoznali koja od ove dvije vrste žalosti trenutno djeluje u našem životu. Osjećaji pri tom ne smiju biti jedini element prosudbe.

Žalovanje nije cilj osvjedočenja, nego sredstvo koje ga dovodi do druge faze obraćenja. Dakle, žalovanje moramo osjetiti, a nakon toga Sveti Duh vodi nas prema djelima koja dokazuju obraćenje. O tome Pavao govori kad spominje žalost koja rađa spasonosno i stalno obraćenje. Ivan Krstitelj suočio se s neispravnim razumijevanjem Božje volje u vezi ovog predmeta. On je propovijedao krštenje u znak obraćenja za oprostjenje grijeha. Religiozni ljudi mislili su da je ulazak u vodu začinjen s malo žalosti sve što Bog od njih očekuje. Zato su se jako iznenadili, a neki od njih sigurno i naljutili, kad ih je Ivan Krstitelj nazvao zmijskim porodom (Luka 3:7). U sljedećem stihu objasnio im je ono što nisu odmah shvatili: *“Donesite, dakle, plodove koji odgovaraju obraćenju!”* Plod možemo opisati kao djelovanje koje dokazuje da nam je žao zbog sudjelovanja u grijehu.

Pavao je pred kraljem Agripom rekao *“da je stanovnicima Damaska, Jeruzalema i sve židovske zemlje, a onda i poganima propovijedao da se obrate i okrenu k Bogu vršeći djela dostojna obraćenja”*. (Djela 26:20) Djelo koje je dostojno obraćenja jest ono koje nastoji ispraviti krive stvari u bilo kojoj formi. Tako na primjer u devetnaestom poglavlju Knjige Djela vidimo izvještaj o obraćenju ljudi u Efezu. U osamnaestom stihu čitamo *“da su mnogi obraćenici dolazili i priznavali svoja vračarska djela”*. Osvjedočenje Svetog Duha donijelo im je svjesnost o grijehu i žalovanje zbog istog, a to je bilo izraženo priznanjem. Njihovo obraćenje od vračarstva dokazano je i konkretnim djelovanjem: *“Mnogi od onih koji su se bavili vraćanjem donosili su knjige i spaljivali ih naočigled sviju.”* (19) To je u pravom smislu bilo ispunjenje značenja pojma obraćenja koje se odnosi na promjenu načina života, razmišljanja i djelovanja.

U devetnaestom poglavlju Lukinog evanđelja opisano je Zakejevo obraćenje. On je bio carinski starješina i vrlo bogat čovjek. Ondašnji carinici nisu bili baš omiljeni u narodu zato što su služili rimskoj vlasti, a neki od njih vjerojatno su se bavili i nečasnim radnjama. Pogledajmo kako je na Zakeja djelovao susret s Kristom: *“Gospodine, polovicu svog imanja dat ću siromasima. I ako sam koga u čemu prevario, vratit ću četverostruko.”* (8)

Na njegovom primjeru također vidimo da Sveti Duh uvijek spaja žalovanje zbog grijeha s djelovanjem koje ga ispravlja. Carinik je trenutno postao svjestan činjenice da okolo njega žive ljudi koji si niti izbliza ne mogu priuštiti život kakav je on vodio. Njegovo prosvijetljeno srce donijelo je odluku da polovicu svojeg imanja daje siromašnim ljudima. Nije to bilo humanističko iskupljivanje kakvo vidimo kod bogatih ljudi iz svijeta. Bog je carinika podsjetio i na to da je u prošlosti prevario neke ljude. Obraćen čovjek zna što mu je činiti kad dođe vrijeme za ispravljanje nepravde. On nije morao vratiti četverostruko, dovoljno bi bilo da je ponudio iznos koji je bio u pitanju. Ipak, težnja za ispravkom onog što je bilo krivo nije imala u sebi računicu. Kao što je u stanju grijeha carinik varao ljude, tako ih je i više nego velikodušno isplatio kad je došlo vrijeme.

Grieh prebiva u području nevidljive dimenzije, a često može biti izražen i kroz materijalno područje. Idolopoklonstvo u srcu manifestira se kroz religiozne kipove i slike. Takvi i slični predmeti moraju biti uništeni u činu obraćenja (Ponovljeni zakon 9:21). Isto je i s grijehom bluda u raznim formama. Obraćenje zahtjeva i uništenje slika i filmova koji služe tom grijehu. Sudjelovanje u lažnim religijama zahtjeva priznanje Isusovog Gospodstva i odbacivanje lažnih bogova, a to ujedno znači i svih materijalnih predmeta koji su povezani s njima. Sve ono što se u vidljivoj dimenziji protivi Božjoj svetosti mora biti uništeno od naše strane ukoliko želimo da naše obraćenje bude prihvaćeno.

Oblici grijeha koji su povezani s riječima, stavovima i općenito ponašanjem trebaju se kroz obraćenje odbaciti u vidu poštivanja Božje zabrane. Kad znamo da je Bog rekao "Ne čini ovo ili ono!" onda obraćenje znači da prestajemo činiti ono zbog čega smo prozvani i počnemo činiti ono što je Božja volja. Ukoliko smo na primjer bili mrzitelji ljudi na rasnoj, nacionalnoj, vjerskoj, spolnoj ili bilo kojoj drugoj osnovi, onda obraćenje znači da prestajemo mrziti bilo koje ljudsko biće i počinjemo ga voljeti Božjom ljubavi. Možda smo krali, lagali, ogovarali, psovali i dr. Što god bilo u pitanju Bog zahtjeva da se obratimo od toga. Nitko ne može početi vjerovati prije nego li se obrati od grijeha.

Ukoliko nas sotona ne uspije spriječiti da se obratimo nastojat će naše obraćenje lišiti temeljnih biblijskih standarda. Nažalost, kanal provedbe njegovog nauma jesu kompromisne i svjetovne crkve koje nisu povezane s Glavom (Kristom), a upitno je jesu li uopće ikad bile. Kad propovjednici iz tih crkava ljudima spomenu riječ obraćenje to jest ista riječ koja se koristi u Bibliji, ali ono što oni podrazumijevaju pod obraćenjem nije isto što podrazumijeva autor Biblije. Oni jednostavno nisu na istoj valnoj dužini. Zato nas ne treba čuditi da je danas u svijetu toliko tzv. obraćenika, a zapravo su to ljudi uvučeni u crkvenu religiju koji nisu doživjeli obraćenje prema biblijskim standardima.

Jedno od sredstava koje sotona koristi u sakaćenju obraćenja jest mišljenje da je moguće obratiti se i postati vjernik, a istovremeno ostati svjetovan. Naravno, time što ulazimo u Krista ne znači da tjelesno napuštamo svijet, ali znači da trebamo napustiti njegove norme razmišljanja, govora i ponašanja. Vjera o kojoj Biblija govori jest ona koja pobjeđuje svijet (1. Ivanova 5:4). Ukoliko ga pobjeđuje to onda znači da se bori protiv njega. Vjera i svijet su neprijatelji. Isus Krist kaže u Ivanovom evanđelju *“da se ohrabrimo zato što je on pobijedio svijet”*. (16:33) Jakov u poslanici ovako upozorava vjernike: *“Preljubničke duše, zar ne znate da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu? Dakle, tko god hoće biti prijatelj svijetu, postaje neprijatelj Bogu.”* (4:4)

Obraćen čovjek trebao bi prestati slušati svjetovnu glazbu bez obzira o kojoj je vrsti riječ (narodna, rock, klasična i dr.) Moramo znati da je svjetovna glazba medij kroz koji Eon ovog svijeta najlakše utječe na naše srce i dušu. Sotonina duhovna sila ulazi kroz riječi i melodiju u naše nutarnje biće i oblikuje naš svjetonazor, a da toga uglavnom nismo niti svjesni. Puno toga grešnog u nama plod je glazbe koju slušamo. Jedna od obmana kojom nas neprijatelj želi zaustaviti na putu prema obraćenju jest mišljenje da je moguće neutralno slušati svjetovnu glazbu. Takvo što ne postoji. Ukoliko smo se odlučili obratiti i slijediti Krista naše srce mora odbaciti glazbu koja služi sotoninom kraljevstvu, vrijeđa Krista ili ignorira Njegovu žrtvu i slavno uskrsnuće. Ono što se treba dogoditi jest to da u naše srce dođe nova pjesma, ona koju u nadahnuću Svetog Duha slavi ime Gospodina Isusa.

Naša vanjština također treba biti promijenjena kroz obraćenje. Iako odijelo ne čini čovjeka, činjenica je da odražava njegovu nutrinu. Izazovna i nepristojna odjeća refleksija je grešnog srca kojim vlada grijeh bludnosti. Ne postoji propisano pravilo za odijevanje, ali kroz mudrost i osjećaj za mjeru Sveti Duh nam otkriva što je primjereno. Govor, pokreti i općenito držanje obraćenog čovjeka trebaju pokazivati pristojnost i dostojanstvo. Ludorije, dvosmislene šale i vicevi ne priliče obraćenim ljudima, kao niti pušenje, konzumacija droga, prekomjerno uživanje alkohola i kockanje (igre na sreću kao što su loto, bingo, klađenje i sl.) U društvenom životu trebamo pridonositi razvoju države u kojoj živimo kroz redovito plaćanje poreza i doprinosa i poštivanjem vlasti. Politika nije područje gdje bi se obraćeni ljudi trebali neposredno uključivati, ali poželjno je pratiti zbivanja na političkoj sceni kako bismo bili obaviješteni.

Obraćenje koje prethodi spasonosnoj vjeri pokazuje Bogu da mislimo ozbiljno. S druge strane i sotona mora vidjeti da smo odlučni u izlasku iz njegovog ropstva. Ljudi koji se kolebaju u vezi bilo koje faze obraćenja dolaze do granice između Božjeg i sotoninog kraljevstva. Čini se da su jednom nogom zagazili u kraljevstvo svjetla, ali onda ipak zastanu i vrata je na teritorij zla. Moramo znati da naša odluka mora biti čvrsta i trajna. Ukoliko nas Sveti Duh poziva u obraćenje to onda moramo učiniti trenutno, odlučno i bez sentimentalnog pogled unazad. Sve niti sa svijetom, tijelom i grijehom moraju biti presječene zato što nas i najtanja neprerezana nit drži u ropstvu. Slikovito rečeno, u tom slučaju još uvijek duhovno visimo okačeni o nju.

Šesto poglavlje

MILOŠĆU PO VJERI

*“Da, milošću ste spašeni po vjeri.
To ne dolazi od vas, to je Božji dar.
To ne dolazi od djela da se tko ne bi hvalio.”*
(Efežanima 2:8,9)

Od kako je ljudski rod pao u grijeh, Bog je postavljao normative opravdanja. Bez obzira jesu li to bili savjest ili Zakon uvijek je vrijedio temeljni princip vjere, a to je slušanje i izvršenje riječi koju Bog upućuje. Noa je čuo od Boga da treba početi graditi barku i on je to učinio. Abraham je dobio riječ da će postati ocem mnogih naroda u trenutku kad je njegova žena bila nerotkinja. On je povjerovao Bogu unatoč protivljenju prirodnih zakona. Henok je uznesen u nebo i nije umro zato što je primio svjedočanstvo da je ugodio Bogu. Biblija je puna primjera muškaraca i žena koji su živjeli u različitim epohama i pozitivno reagirali na objavljenu riječ. Posljednje i jedino mjerodavno što je Bog poručio cijelom čovječanstvu izrekao je kroz Isusa Krista: *“Bog koji je nekoć u mnogo navrata i na mnogo načina govorio ocima po prorocima, na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu, kojeg je postavio baštinikom svega i po kome je stvorio svijet.”* (Hebrejima 1:1,2)

Sušтина onog što nam je govorio po Sinu jest istina da grešnika spašava Božja milost kroz vjeru u Isusa Krista. Ono što vidimo u gornjim riječima apostola Pavla jest suprotstavljanje milosti i vjere naspram djela. Krenimo od otkrivenja o Božjoj milosti. Grčka riječ *charis* koja je prevedena kao milost znači naklonost, blagonaklonost, simpatija, čin, djelo ili dar učinjen iz naklonosti prema nekome, dobročinstvo, milostivost, briga i skrb.

Milost koju nam je Bog iskazao jest čin dobročinitelja prema nevoljniku. Nismo imali snage niti volje izaći iz kaljuže grijeha. Nečija ruka morala je posegnuti za nama i izbaviti nas. Bog nije bio dužan iskazati nam milost. Ono što smo zaslužili bile su osuda i kazna. On se ipak sažalio nad našom životnom bijedom i iskazao nam nezasluzenu naklonost.

Usporedno s milošću u naš život je došla i vjera. Pavao je naziva Božjim darom. To znači da mi vjeru nismo mogli sami proizvesti u svojem životu kako bismo se spasili. Isus kaže u šestom poglavlju Ivanovog evanđelja *“da nitko ne može doći k njemu ako ga nije privukao Otac koji ga je poslao”*. (44) Otac nas kroz osvjedočenje Svetog Duha privlači prema svojem Sinu. On u nama u tim trenucima stvara volju i htijenje da poduzmemo korak vjere. Bog doslovno u tim trenucima rasprši tamu koja je nad nama i obasja nas svjetlošću kako bismo vidjeli u duhu da je Isus naš Spasitelj. To je privremena Božja intervencija i nitko ne zna koliko će dugo trajati. Zato Pavao i upozorava *“da Božju milost ne primamo uzalud”*. (2. Korinćanima 6:1) U sljedećem stihu objašnjava da je vrijeme spasenja danas i sad. Mi tu priliku trebamo iskoristiti odmah zato što nemamo jamstvo da će nam druga ikad više biti pružena.

Povežimo to s Isusovom zapovijedi koju je uputio svojim sljedbenicima: *“Idite po cijelom svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju! Tko bude vjerovao i krstio se, spasit će se, a tko ne bude vjerovao, osudit će se.”* (Marko 16:15,16) Dakle, onog trenutka kad u bilo kojoj formi čujemo poruku Evanđelja na nas počinje djelovati osvjedočenje Svetog Duha i Božja milost dolazi k nama zajedno s darom vjere. Ukoliko odgovorimo u skladu s Božjom voljom i povjerujemo tad bivamo spašeni. Odbijemo li, to jest, iskažemo li nevjeru na poruku Evanđelja, na sebe navlačimo Božju osudu. Spasenje je kombinacija Božje ponude milosti, proizvodnje htijenja u nama da prihvatimo dar vjere, kao i našeg pozitivnog odgovora. Nitko ne može povjerovati bez Božje milosti, ali isto tako vrijedi da Bog nikog neće tjerati da vjeruje. On će učiniti sve da nam omogući ulazak u spasenje do točke kad se od nas očekuje da kažemo riječi prihvaćanja.

Odnos vjere i djela tema je mnogih teoloških rasprava, a koliko je važna pokazuje i to da su joj apostoli posvetili puno prostora u poslanicama. Kao što smo vidjeli, Pavao kaže da spasenje ne dolazi od djela, a razlog je taj što bi se u tom slučaju ljudi mogli hvaliti time. Djela su u Novom savezu povezana i s pitanjem pravednosti pred Bogom. Pokušaj zadobivanja Božje naklonosti kroz činjenje djela jedna je od najopasnijih sotoninih podvala. Iako su njegove mogućnosti manipulacije u ovom području vrlo široke, pozabavit ćemo se s dva najčešća stava ljudskog srca koje je zavedeno religijom djela.

Jedan od dva najčešća izgovora ljudi koji odbijaju Evanđelje jest ovaj: "Ja sam vjernik od rođenja, roditelji su mi bili vjernici, redovito ispunjavam ono što crkva traži od mene, postim, tu i tamo dajem dobrovoljan prilog i sl." S nekim od ovih razmišljanja bavimo se i u drugim poglavljima u knjizi. Žalosna je činjenica da većina ljudi nikad ne provjere jesu li djela koja čine u skladu s Božjom voljom. Kad bi to učinili iznenadili bi se da se pred Bogom pokušavaju opravdati s nečim što On ne odobrava u svojoj riječi. Zašto onda žive u takvoj sigurnosti? To je plod religiozne obmane koja ih je uljuljkala u lažan osjećaj sigurnosti. Čak i u slučaju da su djela koja činimo u skladu s Njegovom riječi, to svejedno ne znači da se možemo osloniti na njih za spasenje.

Drugi izgovor je ovaj: "Ja sam dobar čovjek, ne činim zlo, ne ubijam, ne kradem i sl." Ova prosudba više je plod želje da budemo takvi nego realnog prosuđivanja u Božjem svjetlu. Pavao je ustanovio *"da nema niti jednog pravednog ... niti jednog koji čini dobro ... nema nikog koji traži Boga."* (Rimljanima 3:10,11) Teško svoju dobrotu možemo smjestiti u ovu rečenicu, zar ne? Možda ne činimo zlo u punom opsegu, ali na temelju čega prosuđujemo stvari? Je li to naša humanistička ili religiozna filozofija, ili samo stvoreni sustav vrijednosti? Jesmo li ikad pročitali Isusove riječi iz sedmog poglavlja Markovog evanđelja? Tamo nam je otkriven ovaj popis zala u ljudskom srcu: *"Ono što izlazi iz čovjeka, to ga onečišti, jer iz nutrine, iz ljudskog srca izlaze zle misli, razne vrste bluda, krađe, ubojstvo, preljub, lakomost, opačine, lukavstvo, razuzdanost, zavist, psovka, oholost i bezumlje."* (20-22)

Nakon što ovo pročitamo možemo li još sa sigurnošću reći da ne činimo zlo i da smo dobri ljudi? Možda nismo uz prijetnju oružja opljačkali banku, ali nelegalno koristimo kompjutorski program, iako nam je naznačeno da je takvo korištenje kriminal. Možda ponekad izbjegnemo plaćanje poreza ili neke druge obveze. Što nas to čini? Kradljivcima, zar ne? Možda nismo nikog fizički ubili, ali tu i tamo mrzimo ljude na rasnoj, nacionalnoj, športskoj ili nekoj drugoj osnovi. Prisjetimo se samo športskih susreta gdje tisuće ljudi viče: "Ubij ovog ili onog i sl." Vjerojatno nismo znali da je mržnja u Božjim očima jednaka ubojstvu. Možda ne psujemo baš u svakoj rečenici, nego "samo tu i tamo" kad nas netko ili nešto naljuti ili sl. Izraz tu i tamo ne mijenja ništa bitno, jer mi jesmo psovači, zar ne? Nastavimo popis sami i uvidjet ćemo koliko zla učinimo samo u jednom danu, tjednu ili mjesecu, a da o cijelom životnom vijeku i ne govorimo.

Ipak, najvažnije pitanje nije jesmo li zločinitelji. U gornjim recima ustanovili smo odgovor. Pravo je pitanje kako ćemo biti spašeni kad Bog bude tražio račun za učinjeno. Što ćemo mu reći, možda, pa znaš Bože, ja sam jako dobar čovjek. Možda još uvijek mislimo, pa dobro, ali samo sam jednom zgriješio u nekim stvarima, nisam ja tako velik grešnik. Nitko nije samo jednom zgriješio! Čak i kad bi to bio slučaj još uvijek bi trebalo platiti i taj jedan grijeh. Pitanje je sa čime? Razmislimo realno o tome i shvatiti ćemo da nemamo što ponuditi.

Postoji sindrom ljudi koji stvarno isijavaju dobrotom. Oni su korektni prema drugima, simpatični, srdačni, dobronamjerni, nisu svadljivi, popustljivi su i skloni pomoći bližnjima. Kako to objasniti? U edenskom vrtu postojalo je drvo spoznaje dobra i zla. Sotona je plodom s tog drva iskušao ljude. Nakon što su pojeli plod u ljude se ugradila i njegova materija, a to je element dobra. U nekim ljudima (tzv. dobrace) on je uočljivo prevladavajući. Ipak, ne smijemo se zavaravati i misliti da zbog potencijalno više dobrote takvim ljudima nije potrebno spasenje. U Božjim očima oni su grešni kao i svi ostali. Nekima dobrotu može postati velika prepreka za spasenje, ukoliko svoje stanje ne počnu prosuđivati prema poruci Evanđelja koja je upućena svim ljudima.

Pavao se u trećem poglavlju Poslanice Galaćanima osvrnuo na ljudski pokušaj opravdanja po djelima Zakona. Za razliku od prethodno opisanih sindroma 'Ja ne činim zlo' i 'Ja sam dobar čovjek' ovdje apostol spominje djela koja je Bog tražio od ljudi u okviru vjerskog sustava koji je u Pismu nazvan Zakon. Dakle, to su djela koja jesu u skladu s Božjom voljom ukoliko spadaju u bezvremenske duhovne vrijednosti. Neka djela imala su privremenu svrhu u Božjem naumu i uspostavom Novog saveza više nisu obvezna. Unatoč tome što je Zakon potekao od Boga, ljudima koji su se nastojali opravdati pred Njim držanjem odredbi nije donio blagoslov: "*Svi, naime, koji se pouzdaju samo u vršenje Zakona nalaze se pod prokletstvom.*" (10) U nastavku stiha vidimo uzrok: "*... jer stoji pisano: 'Proklet svaki onaj koji ne poštuje Zakon izvršavajući sve što je u njemu napisano.'*"

Nevolja je u tome da smo dužni stalno ispunjavati sve odredbe Zakona, a niti jedan čovjek to nije uspio. Sve odredbe Zakona za vrijeme života uspio je ispuniti samo Isus Krist. Pokušaj života u takvom sustavu navlači na nas Božje prokletstvo. Što se više trudimo, to naša agonija biva veća. Istovremeno je pokušaj života po djelima Zakona svojevrsna uvreda Bogu. On je za naše spasenje žrtvovao Sina znajući da nećemo postići spasenje unutar Zakona. Pavao je bio njegov revan sljedbenik. Nakon što je sreo uskrslog Krista shvatio je da samo vjera može čovjeka izvući iz grešnog stanja i opravdati ga pred Bogom. On je to ovako uobličio: "*... život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjeg, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za mene predao - ne prezirem Božju milost, jer, ako opravdanje dolazi po zakonu, onda je Krist uzalud umro.*" (Galaćanima 2:20,21)

Ponekad o nekim učenjima u Bibliji možemo pročitati naoko oprečne objave i to nas može zbuniti. O ulozi vjere i djela u spasenju čitamo i u Jakovljevoj poslanici. Tako apostol kaže ovo: "*Što koristi, braćo moja, ako tko kaže da ima vjeru, a nema djela? Zar ga vjera može spasiti?*" (2:14) Ukoliko ovaj stih sagledavamo izvan konteksta teme o kojoj se govori u odlomku zaključit ćemo da bez djela ne možemo biti spašeni. Biblija uči o ove tri etape spasenja: ulazak (Rimljanima 10:9), razvoj (1. Korinćanima 15:2) i kraj (1. Solunjanima 5:23).

Ulazak u spasenje jest etapa čijom se temom bavi ova knjiga. Ona se odnosi na period izlaska iz sotoninog u Kristovo kraljevstvo. O toj etapi govori Pavao kad kaže da samo milošću po vjeri možemo biti spašeni, bez učešća djela. Apostol Jakov bavi se tematikom druge etape. Ona se odnosi na razvoj ili hod na putu spasenja. To je ustvari kršćanski život od ulaska u Krista do smrti. Prava vjera uvijek hoda ruku pod ruku s djelima. Ukoliko na putu spasenja našu vjeru ne prate djela ona je mrtva, kao što je i tijelo mrtvo bez duše (2:17;26). Milost djeluje u našem životu i u drugoj etapi i pogledajmo kako se očituje: *“Milost koju mi je Bog dao nije bila bez uspjeha. Naprotiv, trudio sam se više nego oni svi; ne ja, nego Božja milost sa mnom.”* (1. Korinćanima 15:10)

Kao što vidimo iz Pavlovih riječi milost je djelatna, a ne statična sila u našem životu nakon ulaska u Krista. Ona ne čini da kažemo: “Evo, to je to, spašen sam i nadalje ću biti pasivan/na!” Upravo suprotno, milost nas vodi u ovom smjeru: *“Baš se tim očitovala Božja milost u svoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da nas odgaja da se odrekemo bezbožnosti i svjetskih požuda i živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikog Boga, našeg Spasitelja, Isusa Krista. On je dao samog sebe umjesto nas da nas otkupi od bezakonja i očisti da budemo njegov izabrani narod, revan u djelima ljubavi.”* (Titu 2:11-14) Sve spomenuto u što nas milost vodi jest djelovanje u različitim formama vjerskog života. Ona u nama stvara svjesnost da oslonac uvijek trebamo tražiti u Kristu, jačajući se iz dana u dan silom uskrsnuća.

Sedmo poglavlje

ROĐENJE OD VODE I DUHA

Svi smo kroz tjelesno rođenje upali u ralje duhovne smrti

“Kao što je po jednom čovjeku grijeh ušao u svijet, a po grijehu smrt, tako je smrt prešla na sve ljude jer su svi sagriješili.”
(Rimljanima 5:12)

Sotonino zavođenje u edenskom vrtu nije bilo ograničeno samo na Adama i Evu. Oni su mu bili sredstvo za ostvarenje glavnog cilja, porobljavanja i uništenja svih njihovih potomaka. Kao što vidimo iz gornjih Pavlovih riječi, u vrtu se dogodila lančana reakcija. Ulazak grijeha u svijet omogućio je pojavu i vlast smrti, a ona se očitovala na svim ljudima. Kad Pismo spominje smrt to se odnosi na dvije njezine forme. Prva je tjelesna smrt. U početku je u svijetu vladala besmrtnost (božanska forma života), ali grijeh je izazvao neminovno skraćenje ljudskog života koje je Bog postupno provodio (Postanak 6:3).

Druga forma smrti je puno opasnija i u ovom poglavlju bit će riječi o njoj. To je duhovna smrt. U biblijskom kontekstu opisujemo je kao uspostavljenju sotoninu vlast u ljudskom duhu (srcu). Bog je kod ljudi stvorio čist duh i uspostavio životni princip utemeljen na vjeri u Njegovu riječ. Ono na što je unaprijed upozorio ljude ostvarilo se: *“U onaj dan u koji okusiš s njega zacijelo ćeš umrijeti!”* Tragično je i ironično da je sotona zapravo vjernik u Božju riječ, iako se podrazumijeva da je to vjera s negativnim predznakom, vjera demona koja ne spašava. On je kao pali anđeo jako dobro znao da se ono što Bog kaže uvijek ostvari na blagoslov ili prokletstvo, ovisno o poslušnosti ili neposlušnosti spram Njegove riječi. Pogledajmo koje su odlike duhovne smrti u našem nutarnjem biću.

Ponekad Biblija za opis stanja ljudskog roda koristi riječ svi. To naravno znači da ne postoje iznimke, koliko god se ponekad pokušavamo progurati u tu nepostojeću skupinu. Vidjeli smo na prethodnoj stranici da Pavao otkriva da je smrt prešla na sve ljude. Čovjek je duhovno biće stvoreno na Božju sliku. On ima dušu i živi u tijelu. Kad se u majčinoj utrobi oblikuje novo ljudsko biće ono nažalost biva zaraženo virusom smrti, duhovne i tjelesne. To je sudbina kojoj nitko od nas ne može izbjeći (Job 25:4). Isus je velikom židovskom učitelju Nikodemu rekao da se mora roditi odozgor, od vode i Duha, ukoliko želi ući u Božje kraljevstvo. Jasno mu je stavio do znanja da ono što je rođeno od tijela ne može ući u Božje kraljevstvo (Ivan 3:5,6). Ovom važnom izvještaju iz Isusove zemaljske službe vratit ćemo se kasnije.

Postoji teološka dvojba, griješimo li zato što smo grešnici ili smo grešnici zato što griješimo. Sotona je u sva ljudska bića ugradio duhovni generator koji proizvodi određeno djelovanje. Generator je duhovna smrt, a proizvod je otpor spram Božje riječi. To je ono što se odigralo u Edenskom vrtu, a traje i danas. Koliko ljudi danas u svijetu ili bilo kojoj epohi živi na temelju Božje riječi? Svatko objektivan zna da je to manjina. Dominantna većina živi u stanju duhovne smrti koja se očituje kroz zle riječi i djela. Malo dijete ne trebamo učiti da kaže ne i neću, ali je zato potreban ustrajan odgoj da prihvati da i hoću. Da bismo učinili nešto što je protiv Božje volje ne trebamo se jako truditi, obično zaključimo da je taj poriv već u nama. Činiti grijeh je refleksan čin koji proizvodi generator duhovne smrti u našem srcu.

Duhovna smrt nas čini urođenim protivnicima Božje riječi. To se može očitovati kroz otvoreno neprijateljstvo spram njezinog učenja, duh bezakonja, nevjeru, sarkazam, ravnodušnost, relativiziranje, filozofiranje, ismijavanje ili sklonost religioznom ponašanju. U Knjizi o Jobu saznajemo *“da ima onih koji mrze svjetlost, ne priznaju njezine putove i ne drže se njezinih staza.”* (25:13) Mržnju spram Božje riječi potpiruje sotona, a sve spomenuto jesu oblici te mržnje. Možda mislimo da su ravnodušnost ili sarkazam bezazleni, ali u srži su plodovi mržnje i pobune spram Božjeg autoriteta. Najprecizniji izričaj duhovne

smrti dao je Job: *“A govorili su Bogu: ‘Ostavi nas, ne želimo znati za tvoje putove! Tko je Svesilni da njemu služimo i kakva nam je korist da ga zazivamo?’”* (21:14,15) Na puno načina se Bogu može reći ‘Ostavi me na miru!’ Kad čujemo istinu Njegove riječi osjećamo se kao da smo alergični na nju, a to zapravo i jest stvarnost u kojoj živimo, to je upisano u naš duhovni kod.

Duhovna smrt čini nas sotoninom djecom. Jedna od najopasnijih zabluda u kojoj sotona drži nespasene ljude jest uvjerenje da su svi ljudi Božja djeca. Pod pojmom očinstva i djece misli se na duhovnu dimenziju. Većina ljudi nema problem prihvatiti istinu da je Bog na ovaj ili onaj način bio upleten u stvaranje svijeta i ljudskog roda. Ono sa čim većina ima problem jest nerazumijevanje toga da nismo svi automatski Božja djeca samo zato što je stvorio svakog od nas. Više je nego što zamišljamo velika razlika između statusa stvorenja i djeteta. Tako npr. u Pismu saznajemo da je i sotona Božje stvorenje. Prorok Ezekiel dao mu je epitet uzornog savršenstva, čudesno lijepog i mudrog kerubina na čiji su dan rođenja bili pripremljeni bubnjevi i frule (28:11-15). Unatoč svemu tome kerubin je neslavno pao zajedno s vojskom anđela koji su ga slijedili u pobuni protiv Boga.

Petar u drugoj poslanici podsjeća *“da Bog nije poštedio anđele koji su sagriješili, nego ih je strmoglavio u pakao i predao mračnim bezdanima gdje ih čuva za sud”*. (2:4) Spomenuti anđeli stvoreni su savršeni, kao Božji službenici koji ispunjavaju Njegovu volju. Nažalost, iako status stvorenja nisu izgubili, status Božjih anđela definitivno i nepovratno jesu. Postali su demoni, nepomirljivi Božji, a kasnije i ljudski neprijatelji koji svoje zle putove više ne mogu promijeniti. Isto se dogodilo i ljudskom rodu. Čovjek je kao vrhunac stvorenja na zemlji pošao sotoninim stazama pobune protiv autoriteta Božje riječi. Bog mrzi grijeh i nakon edenskog vrta više nije bilo moguće da čovjek ostane u ispravnom odnosu sa Stvoriteljem.

Isus i apostoli jasno su isticali podjelu među ljudima u pogledu toga tko kome pripada, tj. tko je čije dijete u duhovnom smislu. Tako Isus u usporedbi o ljulju i njivi kaže ovo: *“Njiva je svijet. Dobro sjeme su sinovi kraljevstva. Ljulj su djeca Zloga.*

Neprijatelj koji ga je posijao jest đavao.” (Matej 13:38,39) Apostol Ivan u prvoj poslanici otkriva temeljni uzorak prepoznavanja Božje i sotonine djece: *“Božja djeca i đavolska djeca poznaju se po ovome, tko god ne čini što je pravedno i tko ne ljubi svojeg brata, nije od Boga.”* (3:10)

Isus je religioznim ljudima rekao ovo: *“Vi imate đavola za oca i želite vršiti volju svojeg oca.”* (Ivan 8:44) U Njegovim riječima uočavamo srž pouke, a to je da djeca slijede svojeg oca. U nastavku stiha Isus opisuje sotonu *“kao ubojicu ljudi od početka, koji nije stajao čvrsto u istini, jer u njemu nema istine”*. Nadalje, završavajući opis sotoninog karaktera Isus ističe *“da kad god on govori laž govori svoje vlastito, jer je lažov i otac svake laži”*. Početak koji Isus spominje jest edenski vrt gdje je sotona stavio žig duhovne smrti na cijelo čovječanstvo. Laž i ubojstvo jesu njegove dvije prepoznatljive duhovne osobine. Važno je zapaziti da te dvije osobine Isus u izvještaju pripisuje i sotoninoj djeci. Kako ne bi bilo nikakve zabune ili nejasnoće, Isus je ove ocjene dao u kontekstu odbijanja Božje riječi: *“Tko je od Boga, prihvaća Božje riječi. Vi ih zato ne prihvaćate jer niste od Boga.”* (47)

Duhovna smrt čini nas neprihvatljivima Bogu. U edenskom vrtu sotona je uspješno naciljao i pogodio metu koju bismo mogli nazvati ozbiljno shvaćanje Boga. U Bibliji se taj pojam zove Božji strah. Definiramo ga kao ozbiljnost i strahopoštovanje spram Boga i Njegove riječi. Adam i Eva nisu poslušali sotonu zato što je on u tom trenutku bio duhovno jači od njih. On nije niti igrao na tu kartu. Popustili su zato što im je relativiziranjem i suprotnom porukom uništio svjesnost o ozbiljnom shvaćanju Božjih riječi u pogledu stabla spoznaje dobra i zla. Ono na što ih je Bog upozorio nije više ozbiljno zvučalo i zato su se našli na korak od toga da krenu smjerom kršenja riječi. Taj korak su na kraju i poduzeli i navukli na sebe i potomke prokletstvo duhovne smrti.

Život u takvom stanju u Bibliji se između ostalog zove i život u tijelu. Pavao u osmom poglavlju Poslanice Rimljanima daje ovu ocjenu: *“Oni koji žive po tijelu teže za tjelesnim stvarima, dok oni koji žive po Duhu teže za onim što je duhovno. Težnja tijela je smrt, a težnja Duha život i mir. Zato je težnja tijela*

neprijateljstvo prema Bogu, jer se ne pokorava Božjem zakonu niti to može. Oni koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu.” (5-8) Težnja, usmjerenje i u konačnici jedino što život u tijelu može proizvesti jest smrt. To ne znači da nismo tjelesno živi, ali u nama nema Božje vrste života. Nadalje, apostol objašnjava da je takvo stanje neprijateljstvo spram Boga. To je rečeno bez uvijanja. U konačnici donosi zaključak da oni koji žive u tijelu ne mogu ugoditi Bogu.

Novi Adam

*“Tako i stoji pisano:
‘Prvi čovjek, Adam, postao je živa duša’,
a novi Adam životvorni duh.”
(1. Korinćanima 15:45)*

Ovu poruku Pavao je uputio u pogledu kršćanske nade u pogledu sigurnosti uskrsnuća. Prvi Adam nije ispunio Božji naum. Vidjeli smo u prethodnom odlomku da su kola u edenskom vrtu nepovratno krenula nizbrdo. Čovjek sam po sebi više ništa nije mogao učiniti kako bi preokrenuo svoju sudbinu. Spasenje je Božje djelo koje je On osmislio i proveo. Ljudski udio je odaziv, a o toj važnoj stavci će kasnije biti riječi. Bog je cjelokupno djelo spasenja izveo u svojem Sinu, Gospodinu Isusu Kristu.

Isus Krist je svaki vid spasenja morao izvesti tako da Božja svetost ne bude kompromitirana grijehom, a da istodobno svaki zahtjev Njegove pravednosti bude zadovoljen. Božji naum bio je da se Isus privremeno odrekne svojeg božanstva, uzme narav sluga i postane sličan ljudima (Filipljanima 2:6,7). Novi Adam je na svijet morao doći izoliran od utjecaja duhovne smrti kojom su već bili zaraženi svi potomci prvog Adama. Kao što smo već ustanovili, duhovna smrt automatski prelazi na dijete već u majčinoj utrobi. To je nasljedno duhovno stanje koje oba roditelja prenose na svog potomka. Zvuči strašno, nekom možda i ljudski gledano nepravedno, ali je nažalost neizbježno.

Upravo zato Isusovo tjelesno začće nije smjelo biti provedeno prirodnim odnosom muškarca i žene. Bog je odlučio da u tijelu djevice posredstvom djelovanja Svetog Duha začne život. To se u potpunosti kosilo s prirodnim zakonima razmnožavanja koje je odredio za ljudski rod. Kao ljudska posuda izabrana je skromna židovska djevojka Marija. Njezinom zaručniku u snu se objavio Božji anđeo i poručio mu: *“Josipe, sine Davidov, nemoj se bojati dovesti kući svoju ženu Mariju jer je ono, što je ona začela, od Duha Svetog.”* (Matej 1:20)

Isus je proživio uobičajen građanski život do vremena stupanja u službu koje je otpočelo vodenim krštenjem na rijeci Jordan. Sve što se nakon toga dogodilo u periodu koji je trajao oko tri i pol godine teško bi moglo dobiti pridjev uobičajeno. Isusova zemaljska služba izaziva divljenje čak i kod dijela ljudi koji nisu Njegovi sljedbenici. U kontekstu teme o spasenju od duhovne smrti izdvojit ćemo pustinjsku kušnju. Neposredno nakon vodenog krštenja Pismo kaže *“da je Duh odveo Isusa u pustinju kako bi đavao mogao napastvovati”*. (Matej 4:1) Nakon četrdeset dnevnog posta sotona je tri puta pokušao Isusa izbaciti iz položaja Božje volje i navesti ga da padne u grijeh. Prvi Adam je pokleknuo i zato je novi Adam trebao pobjednički proći kušnju. Isus se borio izgovarajući vjerom istinu Božje riječi. Sotona je na kraju morao popustiti i odstupiti. Obrazac kušnje bio je u nekim elementima sličan onom iz edenskog vrta.

U četvrtom poglavlju Poslanice Hebrejima otkriveno nam je da je Isus postao naš veliki svećenik. U petnaestom stihu vidimo *“da on suosjeća s našim slabostima zato što je iskušán u svemu kao i mi, samo što nije sagriješio”*. Možda mislimo ovako: “Krist me ne razumije, On je gore u nebesima, a ja u kaljuži ovog zlog svijeta.” Kao što vidimo iz Pisma i On je prošao tu kaljužu uzduž i poprijeko, rešetán sa svih strana, ali samo s jednom razlikom. Proživio je život bez da je počinio grijeh, savršeno ispunjavajući Božju volju. Ne zaboravimo, bio je čovjek od krvi i mesa kao i mi. To nije i nikad neće uspjeti bilo kojem potomku prvog Adama. Bez ispunjenja tog zahtjeva spasenje ne bi moglo kasnije biti provedeno u ovom području.

Božji naum spasenja provodeći je u etapama. Završni čin odigrao se Isusovom zastupničkom žrtvom na golgotskom križu i uskrsnućem od mrtvih. Sve što ćemo u narednim poglavljima otkrivati o spasenju okretat će se oko osi ova dva presudna događaja. Nakon što je po Božjem predznanju predan u ruke grešnika, Isus je od strane rimskih vlasti, a na izričit zahtjev židovskih vjerskih vođa i dijela naroda, osuđen na stravičnu kaznu razapinjanja na križ. O tjelesnim mukama i razlozima zašto ih je morao proći više će biti riječi kasnije. Usredotočimo se na ono što je vezano za spasenje od duhovne smrti.

U trenucima kad je bespomoćno visio na križu Bog je u Isusovom tijelu uništavao silu duhovne smrti koja je vladala u Adamovim potomcima. To nije moglo biti učinjeno niti u jednom drugom ljudskom tijelu jer je svako bilo oskrvljeno grijehom. Isusovo tijelo bilo je bespriekorno duhovno čisto i pogodno da se izvrši božanska duhovna operacija. Pavao kaže u šestom poglavlju Poslanice Rimljanima *“da je naš stari čovjek razapet zajedno s Isusom da se uništi ovaj grešni čovjek”*. (6) Izraz stari čovjek odnosi se na palu prirodu ili duhovnu smrt. Ono što je prokletu i Bogu neprihvatljivo nije moglo biti popravljeno, nego jednostavno uništeno. Doslovno, Bog je skršio silu generatora zla u ljudskom srcu koji je u nama proizvodio sklonost grijehu, a samim time i robovanje istom.

Druga etapa spasenja od duhovne smrti odigrala se nakon Isusove tjelesne smrti. Posljedice grijeha jesu vječne. Duhovna odvojenost od Boga za vrijeme zemaljskog života vodi u odvojenost u vječnosti. Umremo li u stanju duhovne smrti priliku za spasenje više nikad nećemo imati. Isus je kao zamjenska žrtva morao proći strašno iskustvo odvojenosti od Boga u dimenziji vječnosti. O tome je Petar propovijedao u Jeruzalemu neposredno nakon što su prisutni vjernici bili kršteni Svetim Duhom: *“Jer David za njega kaže: ‘Ja postojano imam Gospodina pred očima. On mi stoji s desne strane da se ne pokolebam. Zato mi se srce raduje, a jezik kliče od veselja. Čak će mi i tijelo počivati u sigurnosti da me nećeš ostaviti u boravištu mrtvih, niti dopustiti da tvoj Svetac istrune’.*” (Djela 2:25-27)

Bez otkrivenja Svetog Duha ne možemo uhvatiti niti tračak strahote koju je Isusov duh proživljavao u boravištu mrtvih (podzemlju). Ne kaže David uzalud proročki za Krista da je tražio oslonac na Boga kako se tamo ne bi pokolebao. Jasno je iz izvještaja da mu je srce bilo radosno i jezikom je klicao u vjeri da je strahota privremena i da će ga Otac izvući i uskrsnuti Njegovo tijelo. On je zbog zadovoljenja Božje pravednosti privremeno morao otići u dimenziju vječnog prokletstva, na mjesto gdje ljudski duhovi odlaze s jednosmjernom kartom. Pogledajmo i drugi razlog. Isus je završio na tom mjestu užasa zato da mi ne bismo morali. Mi smo to zaslužili. Rođeni smo u grijehu i provodimo život u grijehu. Ukoliko ne budemo spašeni Božjom milošću umrijet ćemo u grijehu i shodno tome biti upućeni na mjesto gdje će grijeh završiti.

Nakon što je u boravištu mrtvih proveo vrijeme koje je bilo dovoljno za zadovoljenje Božje pravednosti, Isusov duh je silom uskrsnuća podignut iz podzemlja. U prvom poglavlju Poslanice Hebrejima pisac je uskrslog Krista nazvao Prvorodencem (6). U prethodnom stihu čitamo da je Bog rekao: *“Ti si moj Sin, ja sam te danas rodio.”* O kakvom je rođenju ili stvaranju riječ? Znamo da Božji Sin jest Bog od vječnosti i da On nije stvoreno biće. Ovdje je opisana Isusova uloga kao predvodnika nove generacije ljudi, onih koji su otkupljeni i zapečaćeni za Boga. Krist je, iako bezgrešan, morao proći cijelu stazu koja je namijenjena grešnicima. S druge strane, u legalističkom smislu, On je morao pokazati i put nazad prema Bogu, a to je put stvaranja novog čovjeka ili nove duhovne prirode u srcu. U tom je kontekstu Bog izgovorio riječi da ga je danas, tj. u trenutku uskrsnuća od mrtvih, rodio i da će mu biti Otac.

Staro nestaje, a novo nastaje

*“Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor,
staro je nestalo, novo je, evo nastalo.”*

(2. Korinćanima 4:17)

U pravilu nam se teško pomiriti sa statusom grešnika od rođenja, duhovno odvojenog od Boga. To je sud Božje riječi koji može porušiti sve kule u oblacima koje smo tijekom života gradili u svojoj svijesti. Ipak, razmislimo na trenutak. Ukoliko sve gore spomenuto nije istina, zar bi Bog poduzimao sve ono što smo prethodno pročitali? Zašto je uopće predao svojeg Sina mučeničkoj smrti i izložio ga užasu privremenog prebivanja u boravištu mrtvih? U slučaju da se spasenje moglo osigurati bezbolnije, onda je Bog u najmanju ruku krivo procijenio situaciju i u krajnjem slučaju pogriješio. Ali Bog nikad ne griješi! Drugi put za spasenje ljudskog roda nije postojao.

U prethodnim odlomcima vidjeli smo što je Bog učinio u pogledu spasenja od duhovne smrti. Čovjek u tome nije imao nikakvog udjela. Bog je suvereno i bez ljudskog odobravanja ili neodobravanja izvršio djelo spasenja. Ljudski udio počinje od te točke. Naime, Bog je u pogledu spasenja obavio onaj dio koji mi nismo mogli. Postoji i drugi dio u kojem Bog od nas očekuje djelotvornu suradnju u vjeri. Ukoliko izostane suradnja od naše strane, onda su Bogu ruke doslovno vezane i sva investicija koju je poduzeo za nas u Kristu ne može donijeti plod.

Vratimo se u treće poglavlje Ivanovog evanđelja. Isus je Nikodemu donio svježe otkrivenje o nužnosti novog rođenja od vode i Duha ukoliko želi vidjeti i ući u Božje kraljevstvo. Grčka riječ *eido* koja je prevedena kao vidjeti (treći stih) znači razumjeti, biti svjestan nečega, uzeti u obzir, osjećati, razmisliti. Riječ *eiserchomai* koja je prevedena kao ući (peti stih) znači početi postojati, ući u život, nastupiti, javno sudjelovati, ući u. Kad pogledamo šire značenje tih riječi dobivamo cjelovitu sliku o važnosti novog rođenja. Moramo shvatiti da je spasenje ulazak u

Božje kraljevstvo. To je dimenzija o kojoj u stanju duhovne smrti ne znamo ništa, ili u najboljem slučaju neke stvari vidimo u magli, nejasno i bez ispravnog razumijevanja. Uglavnom, kao duhovno mrtvi ljudi izvan smo kraljevstva. Ono što nam Isus odmah daje do znanja jest to da bez rođenja od vode i Duha u njega ne možemo ući. Mi u to možemo ili ne moramo vjerovati, ali Božji standard se neće promijeniti ili prilagoditi ljudskom htijenju. Nikodem je bio istaknut vjerski učitelj u tom vremenu, ali unatoč tome nije imao duhovno shvaćanje Isusovih riječi. On je duhovnu istinu sagledavao iz tjelesnog kuta: *“Kako se može čovjek, kad je već star, roditi? Zar može po drugi put ući u majčinu utrobu i roditi se?”* (4) Naravno, Isus nije govorio o drugom tjelesnom rođenju. Kao što je Nikodem trebao otkrivenje u vezi tog pitanja u ono vrijeme, trebamo ga i mi danas.

Kad po vjeri prihvatimo Božji zahtjev za novim rođenjem, Sveti Duh će nas kroz Pismo voditi korak po korak. Ono što vidimo u apostolskom učenju jest činjenica da se spasenje opisuje kao sjedinjavanje vjernika s Kristom i obratno. Tako ćemo naići na stihove koji govore da smo ušli u Krista ili da smo postali dijelovi Njegovog tijela, a s druge strane naići ćemo na stihove koji govore da Krist po vjeri sad stanuje u našim srcima i sl. U svakoj etapi stvaranja novog čovjeka u nama neophodno je djelovanje Svetog Duha. Nitko to ne može inicirati sam od sebe, Bog je onaj koji uvijek poduzima prvi korak, a mi se odazivamo.

Petar kaže u prvoj poslanici: *“Pošto ste pokoravanjem istini očistili svoje duše da postignete bratsku ljubav, čistim srcem ljubite žarko jedan drugoga, jer ste ponovno rođeni, ne iz raspadljivog, nego iz neraspadljivog sjemena, riječju živog i vječnog Boga ... A to je ta riječ koja vam je naviještena kao Radosna vijest.”* (1:22,23;25) Podsjetimo se, odbacivanje Božje riječi od strane prvih ljudi u edenskom vrtu uzrokovalo je da duhovna smrt prijeđe na sve njihove potomke. Ponovno rođenje je zato neminovno povezano s ponovnim prihvaćanjem Božje riječi. Ona mora biti vraćena u ljudsko srce jer je kroz pad prvih ljudi bila protjerana. Apostol spominje pokoravanje istini. To je ono što mi moramo poduzeti vjerom kad u bilo kojoj formi čujemo poruku Radosne vijesti.

Prihvatiti Božju riječ znači ponizno se složiti s njezinim sudom o našem duhovnom stanju: "... jer kao što su nepokornošću jednog čovjeka svi postali grešnici ..." i Božjim naumom spasenja: "... tako će i pokornošću jednog svi postati pravednici." (Rimljanima 5:19)

Isus Krist je naš Spasitelj! U Ivanovom evanđelju čitamo "da je riječ postala tijelom". (1:14) Isus je utjelovljenje Božje riječi. Prihvaćanje riječi znači prihvaćanje Krista. Odbacivanje riječi znači odbacivanje Krista. Kroz prihvaćanje Božje riječi u naše srce ulazi Krist i nastanjuje se u našoj nutрини po Svetom Duhu. Dvije duhovne sile ne mogu biti istovremeno prisutne u ljudskom srcu. Kad je Božja riječ prihvaćena to automatski znači da je duhovna smrt u našem srcu uništena. Božja riječ donosi Božju vrstu života. Ona je, kao što Petar kaže, neraspadljivo sjeme koje će u konačnici proizvesti neraspadljiv plod spasenja. Postajemo stanovnici Božjeg kraljevstva, upravo kao što je Isus i najavio u razgovoru s Nikodemom.

Svrha vodenog krštenja jest tema koja će biti obrađena u jedanaestom poglavlju. U ovom ćemo obraditi dio koji se odnosi na stvaranje novog čovjeka u Kristu. Isus je Nikodemu naglasio nužnost rođenja od vode i Duha. Ponekad se u crkvenom svijetu više naglašava Duh od vode, ali Isus ta dva pojma nije razdvojio. Voda u Njegovim riječima označava vodeno krštenje, a Duh je potvrda da nije riječ o ljudskom, nego o Božjem djelovanju.

Apostol Pavao postavio je vjernicima u šestom poglavlju Poslanice Rimljanima ovo pitanje: "Ili zar ne znate da smo svi koji smo kršteni u Krista Isusa u njegovu smrt kršteni?" (3) Činom krštenja mi slijedimo Isusov put u smrt. U sljedećem stihu saznajemo razlog: "Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom i mi živjeli novim životom." Očigledno je da novi život može nastati tek poslije smrti. Što ili bolje reći tko se krštenjem ukopava u smrt? Stari čovjek, pala Adamova priroda u trenutku uronjenja biva sahranjena u vodenom grobu, a izlaskom iz vode u nama je stvoren novi čovjek. On je uskrsnut kao i Krist i nastavlja živjeti prema Božjim standardima.

U prvom poglavlju Ivanovog evanđelja suočavamo se s izrazom primanja Krista (12). Grčka riječ *lambano* koja je prevedena kao primiti znači uzeti, uhvatiti, zgrabiti, ščepati, čvrsto držati, oteti, osvojiti, primiti, postići. Kontekst prijevoda otkriva nam da ulazak u spasenje podrazumijeva velike unutarnje lomove i potrese koji ukoliko dovedu do spasonosne vjere proizvode u nama djelovanje koje je slično grabljenju Kristovog spasenja obojnim rukama, kao da posljednjim trzajima ščepamo pojas za spašavanje prije utapanja. Isto tako i naše oslobođenje iz kraljevstva zla nije slično ležernoj šetnji od točke A do točke B. Pavao kaže u Poslanici Kološanima *“da nas je Nebeski Otac istrgnuo iz vlasti tame i prenio u kraljevstvo svojeg ljubljenog Sina, u kome imamo otkupljenje i oproštenje grijeha ”*. (1:13,14)

U dvanaestom stihu spominje se i vjera u Isusovo ime, a na početku trinaestog čitamo o ljudima *“koji nisu rođeni ni od krvi, ni od tjelesne volje, ni od muževe volje, nego od Boga”*. Naravno, ovdje je riječ o novom rođenju. Vidimo potvrdu da ono nije stvar ljudskog htijenja, nego je to Božje nadnaravno djelo. U dvanaestom stihu otkrivena nam je prekrasna istina, a to je da kroz primanje Krista, vjeru u Njegovo ime i novo rođenje postajemo Božja djeca. Podsjetimo se, kao stari ljudi bili smo robovi grijeha, izvršitelji đavlove volje jer smo bili njegova duhovna djeca, upravo kao što je Isus naglasio u osmom poglavlju Ivanovog evanđelja. Božja djeca žele slijediti Krista i izvršavati volju Nebeskog Oca. To je krunski dokaz da se u njihovim srcima dogodila duhovna regeneracija.

Osmo poglavlje

PRIZNANJE KRISTOVOG GOSPODSTVA

Sotonino kraljevstvo

“Znamo da smo mi od Boga, a da je cijeli svijet u vlasti Zloga.”

(1. Ivanova 5:19)

Mi vidljiv svijet vjerojatno drugačije zamišljamo od ovog apostolovog zaključka. Iako smo svjesni prisutnosti zla, to pripisujemo ljudskoj nesavršenosti i idealistički se nadamo da će čovjek doći na tako visok stupanj razvoja kad će zlo biti svedeno na najmanju moguću mjeru ili čak potpuno uništeno. Sanjamo o svijetu koji će biti ugodno mjesto za život, a ne arena smrti, ratova, mržnje, kriminala, nemorala, bolesti, gladi, siromaštva, nepravde, zemljotresa, poplava i beznađa kakvo je danas. Koliko god su takva i slična očekivanja u neku ruku pozitivna, ona se nažalost neće ispuniti. Svijet nepovratno tone u ponor.

Ključno je da shvatimo zašto je svijet u gore navedenim stanjima. Vidljiv svijet nalazi se pod utjecajem nevidljivog. Sotonina pobuna protiv Boga završila je protjerivanjem neposlušnih anđela. Bog je stvorio hijerarhiju u nebu i svakom redu anđela dao je područje autoriteta i djelovanja. Kao duhovna bića anđeli imaju iznimnu moć i sposobnosti. Sve spomenuto zadržali su i nakon pada i to koriste za zle ciljeve. Sveti Bog nije mogao zadržati pobunjene anđele u području svojeg kraljevstva i sunovratio ih je u niže nebo neposredno iznad zemlje. U Knjizi Otkrivenja saznajemo kako se to odigralo: *“U nebu se zametnuo rat koji je Mihael sa svojim anđelima morao voditi protiv Zmaja. Zmaj i njegovi anđeli su prihvatili borbu, ali je nisu mogli izdržati. Za njih više nije bilo mjesta u nebu. Bio je zbačen Veliki Zmaj, stara Zmija koja se zove đavao - sotona, zavodnik cijelog svijeta bio je zbačen na zemlju i bili su zbačeni s njime njegovi anđeli.”* (12:7-9)

To je prvi položaj kraljevstva zla. Ono se sastoji od poglavarstava, vlasti, sila i gospodstva i zlih duhova koji prebivaju u nebeskim prostorima (Efežanima 6:12).

Drugi položaj kraljevstva zla je u svijetu. Princip djelovanja je da sotona iz nevidljive dimenzije zračnog kraljevstva vrši utjecaj na vidljiv svijet. Pavao podsjeća kršćane *“da su i oni nekad živjeli prema Eonu ovog svijeta, gospodaru zračnog kraljevstva, duhu koji sada djeluje među nevjernicima.”* (Efežanima 2:2) Sotona je vlast u svijetu zadobio kad je prve ljude zaveo u grijeh. Bog je stvorio svijet kao čovjekov dom i dao mu je autoritet nad njim. Nakon pada u grijeh sotona nije samo dobio duhovnu prevlast nad svakim Adamovim potomkom, nego se dočepao i autoriteta nad svijetom. To je ponosno naglasio Isusu kad ga je kušao u pustinji i pokazao mu na tren sva kraljevstva svijeta: *“Dat ću ti svu vlast nad njima i raskoš koja im pripada, jer je meni predana i dajem je kome hoću.”* (Luka 4:6)

Oblici sotonine vlasti u ljudskom životu

“Ako li je zastrta naša Radosna vijest , zastrta je onima kojima je bog ovog svijeta potpuno oslijepio nevjerničku pamet da jasno ne vide svjetlo Radosne vijesti Krista, koji je Božja slika.”
(2. Korinćanima 4:3,4)

Iz apostolovih riječi saznajemo ključnu pojedinost za razumijevanje sotoninog utjecaja u ljudskom životu. On je nazvan bogom ovog svijeta koji zasljepljuje nevjerničku pamet. To je sredstvo, a cilj je da čovjek u duhu ne vidi svjetlo Evanđelja kad s njim bude suočen kroz propovijedanje. Mi u vezi ovog pitanja ne smijemo gajiti nikakve iluzije, zato što spasenje svakog od nas ovisi o prepoznavanju stvarnog duhovnog stanja. Ukoliko nismo izvršitelji Božje volje prepoznavamo se u Pavlovom upozorenju *“da se trebamo otrijezniti i umaknuti iz đavlove mreže koji nas žive drži u ropstvu da vršimo njegovu volju”* (2. Timoteju 2:26)

Evo kako možemo biti instrumenti provedbe sotonine volje. Za početak trebamo saznati da grčka riječ *satanas* znači nečist ili zao duh, neprijatelj Boga i ljudi. Riječ *diabolos* koja je prevedena kao đavao znači klevetnik, ogovarač, tužitelj. U drugom poglavlju Poslanice Efežanima vidimo da apostol stari život karakterizira kao robovanje tjelesnim požudama i vršenje prohtjeva tijela i samovoljnog mišljenja, kao i imanje naravi djece srdžbe (3).

Požuda je htijenje da se zadovolji neki oblik legitimne ljudske potrebe izvan okvira koji je Bog postavio. U današnjem vremenu požudni duh postao je razgranata industrija zla. Ivan u prvoj poslanici kaže *“da je u svijetu požuda tijela, požuda očiju i oholost zbog imetka”* (1:16) Požuda tijela obuhvaća robovanje materijalnim vrijednostima i usmjerenost na vidljivo i prolazno. To je posljedica Evinog grijeha *“kad je vidjela da je stablo dobro za jelo”*. Zemaljski čovjek ne haje za ono nebesko jer mu je to daleka i nerazumljiva dimenzija. U požudu tijela spadaju i svi oblici seksualnog zastranjenja (vanbračni odnosi, masturbacija, homoseksualnost, pornografija i sl.) Ukoliko postoji područje ljudskog života koje je od sotonine strane izrabljeno do srži onda je to bez konkurencije seksualnost. Postoje i vrste požude koje nisu raspirene na legitimnim ljudskim potrebama, nego su umjetno stvorene (kockanje, alkohol, droga, nikotin i sl.)

Požuda očiju funkcionira na principu da srce poželi ono što oči vide. U edenskom vrtu bio je probni poligon i nažalost eksperiment je uspio: *“Vidjela je žena da je ... za oči zamamljivo ...”* Oči su prozor u svijet i kroz njihovo okno ne može se vidjeti ništa što bi bilo ugodno Bogu. Svijet je sotonin supermarket u kojem je ponuda grijeha toliko raznolika i magnetski privlačna da je nemoguće izbjeći toj zamci. Ukoliko nismo spašeni u Kristu možemo biti sigurni da naše oči ciljaju, a srce prije ili kasnije grabi ono što je ponuđeno. To je zakon spojenih posuda.

Oholost zbog imetka posljedica je pohlepe za novcem, a ona je izvor svih zala (1. Timoteju 6:10). Imanje materijalnih dobara legitimna je ljudska potreba. Problem nastaje kad sotona rastegne okvir i u ljudsko srce ubrizga požudni duh koji stvara

‘nikad dosta’ životno usmjerenje. Božja je volja da čovjek stremi duhovnom bogatstvu u Kristu, a da zadovoljenje materijalnih potreba prepusti Onom koji provida. U svijetu nije tako. Požuda rađa pohlepu, a pohlepa izrabljivanje. To je zatvoren krug.

Samovoljno mišljenje odlika je duhovno mrtvog čovjeka. Sotona je u edenskom vrtu potaknuo prve ljude “da misle svojom glavom” ali to je bio samo varljiv privid. Prava je istina da im je on nametnuo svoju misao i predstavio je kao nešto što dolazi od njih samih. To je ono što se događa tijekom cijele ljudske povijesti. Danas je intelekt doveden na prijestolje otpora spram Boga. Htijenje za znanjem nije krivo samo po sebi, ali postaje takvo kad znanje bude stavljeno na prvo mjesto koje pripada otkrivenju Božje riječi. Ovo vrlo lako možemo provjeriti. Promotrimo svoju reakciju kad čujemo istinu Božje riječi. Dolazi li na naša usta riječ Amen (slaganje s onim što Bog kaže) ili “Da, ali ja mislim ...” slogan grešnog uma. Trebamo znati da je razmišljanje protivno istini Božje riječi svrstano u kategoriju neprijateljstva prema Bogu zajedno sa zlim djelima (Kološanima 1:21).

Ulazak u područje zabranjene duhovnosti dogodio se u edenskom vrtu. Drvo spoznaje dobra i zla bio je mamac koji je bio iskorišten da se prvi ljudi namame “na drugu stranu”. Onog trenutka kad je Eva “*vidjela da je drvo poželjno za mudrost*” dogodio se prelazak, a ta sklonost ušla je i u njihove potomke. Sotona je duhovno biće, kao i njegova vojska pobunjenih anđela. Zato on ljude porobljava duhovnim kanalom, a sredstva za ostvarenje tog cilja vrlo često jesu iz područja vidljive dimenzije. Također, sotona je i religiozno biće, a njegov duh djeluje u tri religiozne forme. Zbirno gledano to je religija palog čovjeka.

Prvu bismo mogli opisati kao religiju viračarskih vještina. Grešan čovjek čezne za znanjem i moći. Zato mu tu unaprijed raspirenu potrebu u srcu sotona zadovoljava kroz razne oblike okultnih praksi. One se dijele u tri skupine. Prva je područje znanja. U nju spadaju astrologija, horoskopi, gatanje, tarot i sl. Područje sile obuhvaća reiki, bioenergiju, telekinezu, kiropraktiku, akupunkturu, akupresuru, yogu, automatsko pisanje, radiesteziiju, razne forme spiritizma, crnu magiju i dr.

Treće područje jesu materijalni predmeti koji se koriste u bilo kojoj okultnoj djelatnosti. Tu spadaju ouija ploče, tarot karte, predmeti koji se koriste za gatanje (kosti, pepeo, talog kave, zrna graha, kristalne kugle, "čarobni štapovi" i dr.) Bog oštro osuđuje bilo koju formu vračarstva (Ponovljeni zakon 18:10,11) i izriče paklenu osudu za sve ljude koji se od tog zla neće obratiti kad čuju poruku Radosne vijesti (Otkrivenje 21:8).

Druga forma jesu svjetovne religije. Najveća zabluda posljednjih vremena jest pokret new age - a (novog doba). U osnovi to je koktel skoro svih postojećih religija i vjerovanja. Okosnica mu je krivovjerje da svi putovi vode do Boga i da je svaka religija prihvatljiva Bogu. Niti jedno od spomenutog nije istina. Isus Krist je jedini Spasitelj čovječanstva i jedini put do Boga. To je ono što uči Biblija. Svaka svjetska religija nijeće te dvije ključne istine, bez obzira je li riječ o islamu, hinduizmu ili budizmu. Islam nijeće da je Isus Bog i štuje lažnog boga Alaha. Također nijeće Isusovu zastupničku smrt na križu i uskrsnuće od mrtvih. Hinduizam štuje stotine bogova, a Isus ne može biti jedan od njih. On je nekom jedini Bog ili mu to uopće nije. Sotona je na polju religije toliko zamutio vodu da ljudi zdravo za gotovo prihvaćaju takve teze i tonu sve dublje u tamu.

Treća forma jesu religije s kršćanskim predznakom. Nekima od nas to je točka bolne spoznaje. Ne postoji opasnija forma religije od one koja ima kršćanski predznak. Izvana gledano štuje Boga i pokorava se Njegovoj riječi, ali kad se samo malo zagrebe ispod površine odmah se uočava da svjesno krši Njegove standarde kroz lažna učenja i krive prakse. Katolicizam i pravoslavlje razvili su sustav štovanja Marije i tzv. svetaca. Oni su stavljeni na razinu božanstava kojima se prinose molitve, vjeruje se da nas oni pred Božjim licem mogu zastupati. Biblija nedvosmisleno uči da je samo jedan posrednik između Boga i ljudi, a to je Gospodin Isus Krist (1. Timoteju 2:5,6). Oni su mrtvi ljudi, a Biblija oštro osuđuje komunikaciju s pokojnicima (Ponovljeni zakon 18:11) bez obzira o kojoj je svrsi riječ. U njihovu čast grade se kipovi i slike, iako se takva praksa izravno protivi drugoj Božjoj zapovijedi (Izlazak 20:4-6).

Nemojmo se zavaravati i misliti da je naša crkva, koji god denominacijski predznak ima, imuna na kršenje Božje riječi. To se može očitovati kroz svjesno učenje i djelovanje protivno jasno objavljenoj istini, a može se prepoznati i kroz svjesno ignoriranje ili nijekanje pojedinih aspekata Božje riječi. Oboje je u većoj ili manjoj mjeri primjetno u crkvama reformacijske baštine i tzv. karizmatskim. Tko god ide protiv objavljene Božje istine suočit će se s njezinim pravednim sudom prije ili kasnije. Mrtvilo, otpadništvo, sljepoća i kompromis današnjeg denominacijskog miljea svjedoče tome u prilog.

Sotona je kroz stoljeća vješto stvarao iskrivljenu predodžbu što zapravo znači slijediti njega. Prosječan čovjek misli da se to odnosi na pripadnike mračnih kultova koji đavolu u čast žrtvuju životinje, a ponekad čak i ljude, piju krv i održavaju orgije i bezbožne rituale. To je naličje ekstremne strane i realno gledano mali je broj ljudi uključen u takvo što. Za razumijevanje ovog važnog pitanja moramo se opet vratiti u edenski vrt. Prvi ljudi slijedili su Boga i znamo da je to ovisilo o poslušnosti Njegovoj riječi. Onog trenutka kad su mišljenjem i djelom krenuli protiv iste počeli su slijediti sotonu i vršiti njegovu volju. Razumijemo li sad o čemu ovisi koga mi u životu zapravo slijedimo?

Točka na i sotonine zamamne ponude u vrtu bila je ponuda da postanemo kao bogovi. Iako je sotonina velika ambicija da bude ravan Bogu i primi štovanje koje samo On zaslužuje, zadovoljit će se i s time da sami sebi postanemo bog i štujemo se kao božanstvo. Svijet to zove egoizam. Ovo je moto palog čovječanstva: "Čini što ti je volja, to je sav zakon!" Zar to nije ono što zapravo činimo? Vjerujemo ono što želimo vjerovati, a to u pravilu znači ono što nam odgovara. Mislimo ono što želimo misliti. Činimo djela koja želimo činiti, vođeni tjelesnim požudama ili svojom percepcijom dobra i zla. Uopće nas nije briga je li to ispravno ili neispravno u svjetlu Božje riječi. Sami stvaramo mjerila kad, kako i pod kojim uvjetima. Ako se prepoznamo u spomenutom bacimo pogled do edenskog vrta i uvjerit ćemo se da je takav životni stil osmislio otac svake laži, zavodnik cijelog svijeta i ubojica ljudi od početka.

Isus je Gospodin

“Za koga ljudi drže Sina Čovječjeg?”
(Matej 16:13)

Isus je ovo pitanje postavio učenicima u okolici Filipove Cezareje. Zanimalo ga je što ljudi misle o Njemu, tko je On njima. Učenici su mu počeli nabrajati da netko misli da je Ivan Krstitelj, drugi Ilija, a treći prorok. Naposljetku ih je upitao: “A za koga me vi držite?” (15) Nakon toga Petar je izjavio: “Ti si Krist, Sin živog Boga.” Ono što je apostol izgovorio pod nadahnućem izravnog Božjeg otkrivenja nije ostalo tajna. Svatko od nas može to pročitati u Matejevom evanđelju. Otkrivenje se nije promijenilo. Na apostolovu službu i život imalo je presudan utjecaj.

Što je Isus nama? Poznata povijesna ličnost čija je služba idealan scenarij za filmske spektakle koji donose milijunsku zaradu? Prorok koji je ostavio dubok trag u ljudskoj povijesti? Poistovjećujemo li ga s računanjem vremena? Možda nam je moralni uzor? Glavna tema pjesama u crkvenom zboru? Puno je mogućih pitanja i isto tako odgovora. Ipak, možda bi si trebali postaviti pitanje koje vjerojatno nikad do sada nismo, a ono glasi: “Što bi Isus htio biti nama?” Ne postoji misterij u odgovoru. Zapravo smo ga već pročitali, ali možda smo pomislili da je gornji razgovor između Isusa i učenika nešto što se ticalo samo njih dvojice. U tom trenutku bilo je to interno otkrivenje, ali dugoročno je ono namijenjeno svima nama.

Vjerojatno smo čuli ili pročitali da su Isusa za vrijeme službe ljudi oslovljavali kao Gospodina. Doduše ne svi, ali oni koji su ga prepoznali kao takvog jesu. Grčka riječ *kurios* koja je prevedena kao Gospodin znači gospodar, vlasnik, vladar, knez, princ, suveren. Ova titula u Starom savezu pripadala je samo Bogu. Novi savez nije promijenio taj standard. Titula Gospodin pripala je Isusu Kristu i to znači da On jest Bog. Nakon što je pružio neoboriv dokaz skeptičnom učeniku Tomi da je uskrsnuo od mrtvih, on je kriknuo: “*Gospodin moj i Bog moj!*” (Ivan 20:28)

Isus ga nije upozorio da je pogriješio zato što ga je javno priznao za Gospodina i Boga. Primio je njegovo priznanje i štovanje. Ovim Tominim riječima vratit ćemo se kasnije jer su vrlo važne.

Priznanje Isusovog Gospodstva

“Ako svojim ustima priznaješ Isusa Gospodina ... bit ćeš spašen.”
(Rimljanima 10:9)

Status Isusa Krista ne ovisi o našem stavu spram Njega ili priznanju. Pismo ga otkriva kao Riječ koja jest Bog (Ivan 1:1), Riječ koja je postala tijelom (Ivan 1:14), Boga i Gospodina (Ivan 20:28), savršenu sliku nevidljivog Boga (Kološanima 1:15) i Sina koji je odsjaj Božjeg sjaja i otisak Njegove biti, koji svemir održava svojom silnom riječi (Hebrejima 1:3). Priznanje Isusovog Gospodstva jedan je od uvjeta koje Bog traži od grešnika koji želi biti spašen i pomiren s Njim. Ono je potrebno zbog nas.

Za početak trebamo razjasniti da priznanje Isusovog Gospodstva nije puko izgovaranje riječi: “Isus je Gospodin!” Ukoliko to činimo bez ispravnog razumijevanja i vjere možemo to ponoviti tisuću puta i svejedno putovati istom brzinom prema vječnoj propasti. Prazne riječi ne mijenjaju ništa. Pavao kaže “*da bez djelovanja Svetog Duha nitko ne može priznati Isusa kao Gospodina*”. (1. Korinćanima 12:3) Djelovanje Svetog Duha kod grešnika ima cilj “*dokazati zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud*”. (Ivan 16:8) Kad nas Sveti Duh osvjedoči i dokaže nam da nismo ispravni pred Bogom možemo biti sigurni da nećemo ostati ravnodušni. Neke vječne istine koje do tad nismo shvaćali iznenada će nam postati jasne, a to je upravo ono što se i treba dogoditi. Pogledajmo koje otkrivenje će nam Božji Duh donijeti u vezi našeg priznanja Isusovog Gospodstva.

Kao što smo već saznali, život u stanju duhovne smrti znači ropsku podređenost bogu ovog svijeta, a to je sotona. Kroz osvjedočenje mi počinjemo shvaćati veličanstvenost Isusovog božanstva i u nama se rađa želja da odbacimo sotonu kao

božanstvo kojem smo služili, a proglasimo Isusa svojim Bogom kojem se želimo podrediti. U dvadeset šestom poglavlju Knjige Djela opisan je razgovor između Pavla i kralja Agripe. Apostol mu je opisao kako mu je Isus dao nalog da propovijeda Židovima i poganima *“da se obrate od sotonine vlasti prema Bogu”*. (18) Vratimo se na Tomin slučaj. On je nakon uvida u autentičnost Isusovih rana koje je zadobio na križu priznao da je njegov Gospodin i Bog. To je ono što se i kod nas mora dogoditi, da kliknemo vjerom iz petnih žila: *“Isuse, ti si moj Gospodin i Bog!”* On jest sve ono što Biblija kaže! On to jest nekim ljudima, ali to mora postati i naša stvarnost, naše spasenje, naše opravdanje, naše pomirenje s Bogom. Duhovni svijet mora čuti da smo ozbiljno mislili kad smo to priznali.

Priznanje Isusovog Gospodstva vezano je za dva temeljna standarda Božjeg kraljevstva. U dvadesetom poglavlju Knjige Izlaska zabilježene su deset zapovijedi koje je Bog dao Izraelcima. Prva od njih glasi ovako: *“Ja sam Jahve, tvoj Bog, koji sam te izveo iz egipatske zemlje, iz kuće ropstva. Nemoj imati druge bogove uz mene.”* (1,2) Bog nam se obraća osobno i poziva nas imenom. Mi nismo broj koji proziva kad dođemo na red na razgovor s Njim. On želi biti naš Bog! Zato nam i stavlja do znanja da je On toliko uzvišen, svet i dostojan štovanja da ne trpi ničiju konkurenciju. Isus Krist ne može biti samo jedan od bogova u našem životu. On može biti samo naš jedini Bog ili nam to uopće nije. To moramo odmah prihvatiti kad priznajemo Njegovo Gospodstvo. U našem srcu treba postojati spremnost da bez oklijevanja uništimo sva druga božanstva kojima smo se klanjali u bilo kojoj formi.

Drugi standard vezan je za spremnost da se život nastavi u poslušnosti Božjoj riječi. Isus Krist jest Kralj u Božjem kraljevstvu. On je Alfa i Omega, Prvi i Posljednji. Božja duhovna država funkcionira kao i sve zemaljske. Ona ima svoje zakone kojih su se stanovnici pozvani držati. Isus traži da kao novo pridošli stanovnici kraljevstva prihvatimo vjerom zakone i standarde prema kojima funkcionira. Biblijski gledano to se zove izvršenje Božje riječi. Isus nam je stavio do znanja da priznanje Njegovog Gospodstva mora biti udruženo sa spremnošću srca da izvršava

Njegovu riječ: *“Zašto me zovete: ‘Gospodine, Gospodine!’, a ne izvršavate što vam kažem?”* (Luka 6:46)

Tragedija današnjeg crkvenog svijeta jest u tome da je grešnicima ponudila tzv. evanđelje lakog vjerovanja (engl. easy believeism). To je lažno, krivotvoreno evanđelje koje poručuje da je dovoljno samo ispovijedati vjeru i složiti se s nekim istinama u vezi Kristovog raspeća i uskrsnuća. Isus i apostoli to nikad nisu propovijedali. Bez trenutne spremnosti da se podvrgnemo autoritetu Božje riječi u novom životu mi ne možemo ni stati na put spasenja, a kamoli nastaviti kretati se po njemu. Iluzija je da je netko spašen, a da se prethodno nije podvrgnuo Isusovom Gospodstvu u punom značenju tog pojma. Ukoliko samo ispovijedamo Isusovo Gospodstvo, a ne izvršavamo Njegovu riječ, po čemu se može zaključiti da On jest naš Bog? Isus u osmom poglavlju Matejevog evanđelja siječe u korijenu tu iluziju suvremenog crkvenog svijeta: *“Neće svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u nebesko kraljevstvo, nego onaj koji vrši volju mojeg Nebeskog Oca.”* (21)

Proučimo li službu bilo kojeg vjernika iz Novog saveza, kao što su Pavao, Petar, Filip, Barnaba, Josip i dr. uvidjet ćemo da je njihovo priznanje Isusovog Gospodstva bilo ujedinjeno s izvršenjem Njegove riječi. Oni su bili poslušni podanici kraljevstva, voljeli su i poštivali Boga i bili spremni čak i na progon i mučeničku smrt. Nisu ulazili u kompromis sa svijetom. Za njih je Isus bio Gospodin na svakom koraku životnog puta. To je stav vjere koji trebamo nasljedovati.

VJERA U KRISTOVO USKRSNUĆE

*“... i vjeruješ svojim srcem
da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, bit ćeš spašen.”
(Rimljanima 10:9)*

Jedno od najsmionijih proročanstava koje je Isus izrekao za vrijeme zemaljske službe odnosilo se na Njegovo uskrsnuće: *“Kako je Jona bio u utrobi morske nemani tri dana i tri noći, tako će i Sin Čovječji proboraviti u krilu zemlje tri dana i tri noći.”* (Matej 12:40) Hranjenje gladnih, ozdravljenja bolesnika, istjerivanje zlih duhova iz opsjednutih ljudi i uskršavanje mrtvih bila su djela učinjena u sili Svetog Duha kakva svijet dotad nije vidio. Ipak, sve bi to vjerojatno brzo palo u zaborav ili u najmanju ruku bilo stavljeno pod znak pitanja da proročanstvo o uskrsnuću nije bilo ispunjeno točno onako kako je bilo izrečeno. Isus je, kao što znamo, uskrsnuo od mrtvih Lazara (Ivan 11:39-44), Jairovu kćer (Luka 8:54,55) i udovičinog sina (Luka 7:13-15). Naravno, to su samo zabilježeni slučajevi, a sigurno ih je bilo još. To su bila čuda od kojih je ljudima zastajao dah, ali Isusovo uskrsnuće nadmašilo je po spektakularnosti i značaju čak i spomenuto.

Religiozni ljudi smatrali su Isusovo djelovanje prijevarom i manipulacijom. U svom otporu spram proroka kojeg im je Bog poslao otišli su tako daleko da su čak izjavili kako zle duhove istjeruje uz pomoć njihovog zapovjednika Belzebuba, a to je jedno od sotoninih imena (Matej 12:24). Nisu se smirili niti nakon što je Isus ubijen na križu. Otišli su drugi dan do Pilata i podsjetili ga na Njegove riječi da će uskrsnuti nakon tri dana. Uvjerili su ga da postoji opasnost da Isusovi učenici uzmu tijelo iz groba i razglase narodu da je uskrsnuo. Pilat je odobrio postavljanje straže na grobu do isteka trećeg dana od raspeća.

Sve spomenuto ukazuje na to da je neposredno pred i za vrijeme uskrsnuća duhovni svijet bio u stanju velike napetosti i iščekivanja. To i nije čudno s obzirom na to da je uskrsnuće rješavalo pitanje spasenja ljudskog roda i konačnog poraza sotoninog kraljevstva. Neki ljudi u Korintskoj crkvi zbunjivali su druge i tvrdili da ne postoji uskrsnuće mrtvih. Pavao je vjernicima objasnio da bez Kristovog uskrsnuća njegovo propovijedanje i njihova vjera nemaju nikakvu osnovu, a i on sam u tom slučaju postaje nelegitiman Božji svjedok, kao i ostali apostoli koji su svjedočili uskrsnuću (1. Korinćanima 15:14,15). To je bilo, a i danas je, pitanje vjerodostojnosti temelja kršćanske vjere. U šesnaestom stihu ukazao im je da bez uskrsnuća njihova vjera nema vrijednosti i u tom slučaju ostali bi u svojim grijesima.

Sotona nije mogao spriječiti provedbu Kristovog uskrsnuća, ali je kroz epohe utjecao na ljude da ne povjeruju u najveće Božje čudo ikad izvedeno. Razlog je vrlo jednostavan. Bez vjere u Kristovo uskrsnuće nema spasenja. Oblici nevjere su nijekanje uskrsnuća i krive interpretacije. U četvrtom poglavlju Poslanice Rimljanima čitamo *“da se pravednost uračunava nama koji vjerujemo u onoga koji je uskrsnuo od mrtvih našeg Gospodina Isusa, koji je bio predan zbog naših grijeha i uskrsnuo zbog našeg opravdanja”*. (24,25) Uskrsnuće je izravno utjecalo na naše opravdanje pred Bogom. Mi to svojim nastojanjima nismo mogli postići, ali je zato Isus živio potpuno pravedan život i savršeno ispunio Božju volju. On je doslovno, kao što kaže Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima, postao naša pravednost od Boga (1:30).

U tome je ključna razlika između kršćanstva i drugih svjetskih religija. Njihov fokus je na onom što pojedinac može učiniti za svoje spasenje. U kršćanstvu je pogled pojedinca usmjeren isključivo na Krista i ono što je On učinio. Nadalje, koliko god druge religije bile brojne i možda spektakularne vanjstinom, ni jedan od njihovih bogova, proroka i utemeljitelja ne može reći da je pobijedio smrt i ustao iz mrtvih. Sljedbenici svjetskih religija slijede utvare i nikad ne mogu oči u oči upoznati svojeg boga. Kršćani prvo sreću licem u lice uskrslog Krista, a potom se kroz spasenje sjedinjuju i žive s Njim.

Uskrsnuće je bilo i velika bitka između Božjeg i sotoninog kraljevstva. Prividno se činilo da voda ide na sotonin mlin. Isus je bio uhićen, osuđen, usmrćen na križu i položen u grob na čiji je ulaz bio navaljen velik kamen, a povrh svega ga je osiguravala i rimska straža. Učenici su zbog slabog razumijevanja bili ožalošćeni zbog Isusove smrti. Iako im je za vrijeme službe nagovijestio da će biti predan u ruke grešnika, osuđen na smrt i da će uskrsnuti nakon tri dana i tri noći provedenih u grobu, oni te riječi nisu baš uzeli zdravo za gotovo. Tek nakon ukazanja i prijekora zbog nevjere (Marko 16:14) učenici su povjerovali u uskrslog Krista i primili Svetog Duha (Ivan 20:22).

U duhovnom svijetu došlo je do otvorenog sukoba između uskrslog Krista i sotonine anđeoske vojske. Uskrsnuće je vratilo Isusu status božanstva kojeg se privremeno odrekao kako bi postao sličan ljudima i proveo život u tijelu (Filipljanima 2:8-11) i očitovalo ga kao Božjeg Sina u autoritetu i sili (Rimljanima 1:4). Gledano u kontekstu spasenja ljudskog roda, Isus je porazio sotonu zato što više nije mogao polagati pravo na čovječanstvo i biti u statusu robovlasnika. Ono što se dogodilo najbolje opisuje Pavao u drugom poglavlju Poslanice Kološanima: *“Razoružao je Poglavarstva i Vlasti i javno ih je izložio ruglu vodeći ih u pobjedonosnoj povorci pobijeđene njime”*. (15) Trebamo znati tko je pobjednik, a tko je poražen. Sotona nastoji stvoriti dojam moćnog bića koje se ravnopravno bori protiv Boga, ali njegova sila je skršena križem i uskrsnućem. Jedino što može jest držati ljude dalje od istine kako bi i dalje vladao njihovim srcima. Kad grešnici čuju poruku Evanđelja, onda vjerom u uskrslog Krista dobivaju priliku izaći iz sotonine tamnice i biti slobodni ljudi.

Djelovanje sile kojom je Bog uskrsnuo Krista od mrtvih nije bilo ograničeno samo na Krista i period kad su se spomenuti događaji odigrali. Sila uskrsnuća izravno djeluje i na nas tijekom spasenja. U stanju ropstva smo doslovno prizemljeni, usmjereni na niske strasti i općenito tjelesnost zato što u sebi nemamo Božju vrstu života. Biblija uči da iz srca izvire život (Izreke 4:23), kakav god on bio. Grešno srce producira grešan, mrtav život. Ono na što je Bog usmjeren u spasenju jest promjena srca, a u ovom

slučaju promjenu duhovne sile koja prebiva u njemu. Upravo zato kroz vjeru u Kristovo uskrsnuće u naše srce ulazi, nastanjuje se i nastavlja djelovati sila uskrsnuća, ista ona koja je podigla Krista iz mrtvih. Spasenje je puno više od pukog oprostjenja, to je promjena životnog standarda u svakom pogledu. Novi život utemeljen je na Božjoj riječi, ispunjen silom Svetog Duha, pobjedonosan u svakom području i plodonosan, a neprosvijećeno, slabašno, gubitničko i besplodno životarenje ostaje zauvijek iza nas.

Vjera u Kristovo uskrsnuće mijenja i naš duhovni položaj. Sotona nas je u stanju ropstva držao u svojoj dimenziji, prizemljene i lišene božanskog utjecaja. Spasenje nas postavlja na mjesto o kojem nismo mogli niti sanjati, a i kad nam to bude otkriveno čini nam se predobro da bi bilo istinito. Međutim jako je važno da ono što nam Božja riječ otkriva prihvatimo vjerom zdravo za gotovo zato što to jest istina. Tako u drugom poglavlju Poslanice Efežanima saznajemo *“da nas je Bog uskrsnuo zajedno s Kristom i postavio s njim na nebesima”*. (6) Doslovno smo premješteni iz kaljuže grijeha na prijestolje Božjeg kraljevstva! Razlog vidimo u sljedećem stihu: *“... da bi Bog u vjekovima koji nadolaze pokazao izvanredno bogatstvo svoje milosti dobrotom prema nama u Kristu Isusu”*.

Deseto poglavlje

ZAZIVANJE ISUSOVOG IMENA

“Tko god zazove Gospodinovo ime, spazit će se.”
(Rimljanima 10:13)

Bog se Izraelcima objavljivao pod različitim imenima. Ona su odražavala Njegov karakter i namjere djelovanja u životima ljudi koji su s Njim u savezu. Isus je na posljednjoj večeri razlomio kruh i dao učenicima da ga jedu kako bi im simbolički prikazao skorašnju žrtvu svojeg tijela za ljudske grijehе. Isto tako, poslije večere je uzeo kalež i rekao: *“Ovaj je kalež Novi savez u mojoj krvi koja se prolijeva za vas.”* (Luka 22:20) Spasenje je, između ostalog, ulazak u savez sa živim Bogom. On je sklopljen sa čovječanstvom u krvi Isusa Krista. Stranke u savezu imaju prava i obveze. U osnovi je saveza da se stranke obvezuju na potpunu predanost jedna drugoj. Bog je u savez unio žrtvu svojeg Sina, dakle predao je svoje najdragocijenije. Mi sa svoje strane donosimo priznanje Isusovog Gospodstva i spremnost da izvršavamo volju Nebeskog Oca. Vjera je vrsta potpisa na ugovor Saveza od naše strane. Bog je svoj potpis ispisao krvlju svojeg Sina.

Sva imena pod kojima se Bog objavljivao za vrijeme Starog saveza objedinjena su u jedinstveno ime Isus (hebrejski *Ješua*), a ono doslovno znači *GOSPODIN JE SPASENJE, GOSPODIN SPAŠAVA*. U Isusovom imenu je sva spasiteljska sila i autoritet Božjeg kraljevstva. Na početku knjige smo saznali da grčka riječ *sozo* znači pustiti na slobodu, ozdraviti, izvesti na sigurno, osloboditi od bolesti ili demonskih sila, spasiti od vječne osude, smrti ili grijehа. Zazvati vjerom Isusovo ime znači pozvati Gospodina da u svim navedenim područjima djeluje svojom spasiteljskom silom. Vidjet ćemo da spasenje obuhvaća naš cijeli život zato što je Božja volja *“da vjerujući imamo život u Njegovom imenu* (Ivan 20:31)

Kao i u slučaju priznanja Isusovog Gospodstva, tako i zazivanje Njegovog imena ne bi smjelo biti samo puko izgovaranje riječi. Kroz osvjedočenje Svetog Duha mi moramo imati duhovno razumijevanje onog što činimo i maksimalnu ozbiljnost u pristupu. Jedna stvar nam odmah mora biti jasna ukoliko se namjeravamo spasiti u Isusovom imenu. Neka nam za ilustraciju pomogne izvještaj iz trećeg poglavlja Knjige Djela. Petar i Ivan bili su izvedeni pred religiozne vođe u Jeruzalemu nakon što je Bog kroz njihovu vjeru u Isusovo ime ozdravio i uspravio na noge čovjeka koji je bio bogalj od rođenja (1-8). Apostoli su im jasno stavili do znanja *“da spasenja nema ni pod jednim drugim imenom, jer je Isusovo ime jedina sila pod nebom koja je ljudima dana za spasenje”*. (12)

Ukoliko je naše vjersko usmjerenje oblikovalo učenje katoličke ili neke od pravoslavnih crkava, tad zasigurno pored Isusovog zazivamo i neka druga imena, kao što je npr. Marijino ili neko od mnogobrojnih svetaca. Svećenstvo nas je tako učilo od malih nogu i većina od nas je zdravo za gotovo prihvatilo da se za zastupanje u nebu, zdravlje, snagu ili bilo koji drugi blagoslov ili potrebu pored Isusa možemo obratiti i imenima spomenutih. Naša vjera treba biti utemeljena na onom što uči Božja riječ, a ona u svom sadržaju ne podržava takvu praksu. Upravo suprotno, Biblija jasno ističe ovo: *“Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus koji je samog sebe dao kao otkup umjesto svih.”* (1. Timoteju 2:5,6)

Pod nebom nema ni jednog drugog imena osim Isusovog kojem se ljudi trebaju uteći za spasenje ili bilo koju drugu potrebu. Svako drugo učenje i vjerska praksa koja se tome protivi ide izravno protiv autoriteta Božje riječi. Suočenje s ovim otkrivenjem vjerojatno jest iznenađujuće, za većinu ljudi čak i šokantno, mnogi će unatoč otkrivenju ipak nastaviti robovati ljudskoj tradiciji, ali što god tko odlučio ili mislio ono što piše u Božjoj riječi neće se promijeniti. Ukoliko smo odlučili odbaciti ljudsku predaju i živjeti na temelju Božje riječi, onda pogledajmo što možemo pronaći u njezinom sadržaju u vezi Isusovog imena. Objavljeno će donijeti velik blagoslov u naš život.

Apostoli i općenito prva Crkva propovijedali su isključivo ime Gospodina Isusa za spasenje u bilo kojem području ljudskog života. Pročitajmo stranicu po stranicu Knjige Djela i apostolskih poslanica i vidjet ćemo jedan primjer za drugim gdje je vjera u Isusovo ime opraštala grijeha i pokretala Božju silu u čudesnim znakovima, ozdravljenjima bolesnika, istjerivanju zlih duhova iz opsjednutih i dr. Naš jedini Spasitelj i Gospodin, Isus Krist, kaže u dvadeset četvrtom poglavlju Lukinog evanđelja *“da se na temelju njegovog imena mora propovijedati obraćenje i oproštenje grijeha svim narodima, počevši od Jeruzalema”*. (47)

Veliki apostol Pavao koji je prije obraćenja bio revan progonitelj Isusovih sljedbenika našao se na udaru religioznih Židova u Jeruzalemu. Nakon što su ga vojnici spasili od linča, on se obratio prisutnom narodu i ispričao im kako je protekao njegov susret s uskrsnim Kristom. Opisao im je da je k njemu došao Ananija, čovjek koji je bio vjernik. On mu je prenio ono što mu je Gospodin naložio u viziji: *“Ustani, primi krštenje i očisti se od svojih grijeha zazivajući njegovo ime!”* (Djela 22:16) Od presudne je važnosti da u Bibliji pronađemo prave primjere vjere koje ćemo nasljedovati. U petom poglavlju iste knjige opisano je djelovanje drugog velikog apostola. Petar je zajedno s još nekim apostolima bio zatvoren u tamnicu od strane velikog svećenika i njegovih pristaša. Kad su poslali stražare po njih ustanovili su da je ćelija prazna. Netko im je dojavio da apostoli ponovno propovijedaju u hramu i poslali su po njih stražare.

Pogledajmo što je to tako jako smetalo religioznim ljudima u apostolskoj poruci: *“Zar vam nismo oštro zabranili da učite o tom imenu? A vi ste, evo, napunili Jeruzalem svojom naukom i hoćete baciti na nas krv tog čovjeka.”* (28) Koliko god se religiozni ljudi bilo koje vjerske pozadine pretvarali da služe Bogu, iza njihovog djelovanja uvijek stoji sotona. On mrzi Isusovo ime i čini sve da spriječi propovijedanje utemeljeno na istini Božje riječi koje može donijeti otkrivenje o spasenju u ljudske živote. Ukoliko želimo postupiti pravilno povedimo se za Petrovim i riječima apostola koje su uputili onima koji su ih priveli: *“Trebamo se više pokoravati Bogu nego ljudima.”* (29)

Ozdravljenje od bolesti jedno je od značenja grčke riječi *sozo*, a upravo je pojam zdravlja jedan od elemenata Božjeg imena pod kojima se objavljivao. U petnaestom poglavlju Knjige Izlaska vidimo da se Bog Izraelcima predstavio kao *JAHVE RAFA - ONAJ KOJI DAJE ZDRAVLJE, GOSPODIN JE NAŠ ISCJELITELJ* (26). Bolesti su jedna od zlih posljedica koje su snašle ljudski rod zbog pada u grijeh. Izvor bolesti je sotona. On ih koristi kako bi mučio i ponizio ljude, a najgore je kad ih uspije obmanuti mislju da je bolest izraz Božje volje za njihov život ili križ koji im je dao nositi.

Božja volja je objavljena u Njegovom imenu, a ono kao što smo vidjeli znači Onaj koji daje zdravlje. Dakle, kad god vjerom zazovemo Isusovo ime mi zapravo kažemo: "Isuse, molim te ozdravi me!" Isus je za vrijeme zemaljske službe liječio bolesnike, a On je bio utjelovljenje Božje volje. Svatko tko mu je prišao vjerom bio je ozdravljen. Svojim sljedbenicima dao je zapovijed da u Njegovo ime, između ostalog, liječe i bolesnike. Biblija daje opširno učenje o tome kako primiti i sačuvati i zdravlje. Također je nerazumno bolest proglašavati križem koji nam je Bog dao nositi. Na križu je Krist rješavao pitanje svih ljudskih nevolja uzrokovanih grijehom, a to znači i bolesti. Prorok Izaija kaže *"da je on ponio naše bolesti i na sebe uzeo naše boli"*. (53:4) Sve bolesti bile su stavljene na Isusovo tijelo kako bi zdravlje došlo na nas.

Pogledajmo službu vjernika u Knjizi Djela. Vratimo se na već spomenuti primjer iz trećeg poglavlja Knjige Djela. Petar i Ivan susreli su prosjaka koji je bio hrom od rođenja. On je od njih zatražio milostinju. Petar mu je rekao da pogleda u njih. Očekivao je da će primiti novac, ali ono što je primio bilo je neusporedivo vrijednije: *"Ja nemam srebro ni zlato, ali što imam to ti dajem: u ime Isusa Krista iz Nazareta ustani i hodaj!"* (6) Petar je prosjaka uhvatio za desnu ruku i podigao ga, a njemu su odmah očvrsnula stopala i gležnjevi, skočio je, ustao i počeo hodati (7). Ovo čudo zaprepastilo je građane Jeruzalema, a apostol im je objasnio što je uzrokovalo ozdravljenje: *"I zbog vjere u Isusovo ime, upravo je njegovo ime očvrsnulo čovjeka kojeg vidite i poznajete. Da, vjera u njegovo ime vratila je ovome potpuno zdravlje naočigled sviju vas."* (4:16)

Oslobođenje od demonskih sila sljedeće je područje spasenja u Isusovom imenu. Njegova zemaljska služba, a kasnije i vjernika u Knjizi Djela, obiluje primjerima istjerivanja zlih duhova. Ono što vidimo u biblijskim izvještajima jest činjenica da su demoni stvarna anđeoska bića koja negativno utječu na ljudske živote. Oni uzrokuju bolesti tijela i uma, trujući ujedno ljudska srca svim vrstama grijeha. Božja volja je da ljudi budu oslobođeni demonskog utjecaja kroz osobno zazivanje Isusovog imena ili kroz službu oslobođenja u kojoj djeluju kršćani.

Gospodin Isus je svojim sljedbenicima zapovjedio da vjerom u Njegovo ime istjeruju zle duhove iz ljudi. To nije mistično djelovanje sumnjivog predznaka, nego uobičajena vjernička služba: *“Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali: u moje ime će izgoniti zle duhove ...”* (Marko 16:17) Iz Isusovih riječi vidljivo je da ovo, kao i ostala spomenuta čuda, jesu plod djelovanja koje se odaziva na Njegovu riječ, a to u srži i jest vjera. U osmom poglavlju Knjige Djela čitamo o Filipovom djelovanju u glavnom gradu Samarije. Tamošnji narod *“povjerovao je Filipu koji je navješćivao Radosnu vijest o Božjem kraljevstvu i imenu Isusa Krista”*. (12) U šestom stihu vidimo da su Filipovo propovijedanje i vjera u Isusovo ime uzrokovali *“da su nečisti duhovi izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih”*.

Pavao i Sila su u Filipima, rimskoj koloniji i gradu u Makedoniji, susreli ropkinju koja je bila opsjednuta vračarskim duhom. Na tom primjeru vidimo tko stoji iza vračarstva. Demon koji je djelovao kroz djevojku nekoliko je dana kroz njezina usta *“hvalio”* apostole titulirajući ih kao Božje slugе. Oni to jesu bili, ali nije im trebala potvrda od nečistog duha. Pavao je bio ogorčen stalnim demonovim ometanjem i u jednom trenutku mu je rekao: *“Zapovijedam ti u ime Isusa Krista da izađeš iz nje!”* (Djela 16:18) Na apostolsku zapovijed *“duh je izašao u isti čas”*. Ono što nas u ovom i sličnim izvještajima najviše treba dojmiti jest činjenica da je sila Isusovog imena nadmoćno jača od duhova sotoninog kraljevstva, kao i to da se duhovna nadmoć očituje kroz ljudske posude. To nas svakako treba potaknuti na vjeru i ohrabriti na konkretno djelovanje u tom smjeru.

Božje spasenje obuhvaća i materijalno područje našeg života. Ljudi odvojeni od Boga u pravilu Njega krive za bilo koji životni nedostatak. To je rezultat sotonine indoktrinacije koja im u svijest utiskuje misao "da je Bog kriv za sve njihove nevolje". Nemamo li posao, Bog je kriv. Nemamo li dovoljno za osnovne životne potrebe, opet je Bog kriv. Dogodi li nam se tragedija ovo je prvo što izađe na naša usta: "Gdje je Bog bio da mi pomogne?" Kad živimo u tami naš prst uvijek upire u krivu osobu. Vrijeme je da se zapitamo ovo: "Jesam li uopće u položaju da nešto tražim od Boga, poznajem li ga licem u lice, pripadam li mu, vjerujem li Njegovoj riječi i znam li uopće što ona uči?"

U Knjizi Postanka vidimo da je Abraham primio ovu objavu Božjeg imena: *JAHVE JIRA - GOSPODIN PROVIDA* (22:13,14). Providnost je božanski utjecaj u kojem On očituje prepoznavanje potreba svojih ljudi i spremnost da ih ispuni. Bog nije ograničen materijom, vremenom ili prostorom. Iz ničega je stvorio ovna kojeg je Abraham žrtvovao umjesto Izaka. Isus je s pet kruhova i dvije ribe nahranio u pustinji oko pet tisuća gladnih ljudi plus žene i djecu. To je djelovanje koje prkosi aritmetici, ali zato Bog jest Bog. Pogledajmo obećanje koje Pavao daje vjernicima: "*A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.*" (Filipljanima 4:19)

Mi smo pozvani na život u Isusovom imenu, a ne samo na povremene Božje intervencije. On želi biti naš Bog od jutra do mraka, a isto takva treba biti i naša vjera spram Njega. Otkrijmo bogatstvo objave Božjeg imena u Bibliji. Ovo je sažet popis:

- Jahve Šalom - Gospodin je mir (Suci 6:24)
- Jahve Sidkenu - Gospodin je naša pravda (Jeremija 23:6)
- Jahve Šama - Gospodin je ovdje (Ezekiel 48:35)
- Jahve Roi - Gospodin je moj pastir (Psalam 23:1)
- Jahve Sebaot - Gospodin nad vojskama (1. Knj. o Samuelu 17:45)
- Adonai Kana - Bog ljubomoran (Izlazak 34:14)
- Atik - Pradavni (Daniel 7:9;13)
- Kadoš - Sveti (Izaija 57:15)
- Adonai - Moj Gospodin (Postanak 15:2)

VODENO KRŠTENJE

“Tko bude vjerovao i krstio se, spasit će se.”
(Marko 16:16)

Krštenje je područje spasenja gdje je crkvena religija zamutila vodu kao malo gdje i uvela kriva učenja i djelovanja koja zavode milijune ljudi. Njihov život, ukoliko su im roditelji iz katoličke, pravoslavne reformirane ili evangeličke crkvene pozadine, takoreći započinje nečim što nazivaju krštenjem. Ove crkve maju različita tumačenja i opravdanja krštenja djece, ali zajedničko im je da nemaju ispravno razumijevanje. Zabluda počinje doslovno dok još nosimo pelene i zato krenimo od tog perioda i usporedimo učenje i praksu crkvene religije s biblijskom. Uvidjet ćemo da su razlike nepremostive.

U svim izvještajima iz Novog saveza krštavani su odrasli ljudi, a ne novorođenčad. Razlog je taj što spasenju prethodi osvjedočenje Svetog Duha o osobnoj grešnosti. Bebe ili mala djeca nemaju još razvijenu spoznaju dobra i zla i zato ih Bog ne smatra odgovornima za svoje postupke. Ona se nalaze pod Božjom milošću i ukoliko umru neće im biti suđeno kao odraslim ljudima. Shodno tome bebe i mala djeca ne mogu vjerovati za spasenje niti u minimalnom, a kamoli u punom smislu te riječi. Sam postupak krštavanja u gore spomenutim crkvama nije biblijski iz još jednog razloga. Grčka riječ *baptizo* koja je prevedena kao krštenje znači uroniti, oprati, obredno prati. Dakle, to nije čin prskanja glave s kapljicama vode, nego uranjanje cijelog tijela ispod površine vode. Ivan Krstitelj je stajao u rijeci Jordanu dok je krštavao ljude, između ostalih i Isusa. U Matejevom evanđelju čitamo *“da je Isus izašao iz vode nakon što je bio kršten”*. (3:16) Etiopljanin je slušao Filipovo propovijedanje i poželio biti kršten kad je ugledao vodu. Ušao je zajedno s njim u nju i bio kršten (Djela 8:36-38).

O spasiteljskoj ulozi krštenja u stvaranju novog čovjeka možemo čitati u poglavlju Rođenje od vode i duha (stranica 45). Dva događaja iz vremena Starog saveza slika su onog što se događa u novozavjetnom činu krštenja. U desetom poglavlju Prve poslanice Korinćanima čitamo Pavlov podsjetnik na prelazak Izraelaca preko Crvenog mora: *“Dakako, htio bi da znate, braćo, da su svi naši očevi bili pod oblakom; da su svi kršteni u oblaku i u moru ...”* (1,2) Završna etapa izlaska Izraelaca iz egipatskog ropstva odigrala se na dvjema obalama Crvenog mora. Nakon što je faraonova odluka o puštanju Izraelaca popustila, u njegovom srcu probudio se ranjeni ponos. Okupio je konjanike i krenuo u potjeru za njima. Dotle je narod bezbrižno putovao prema moru ne sluteći da je potjera sve bliže njihovoj koloni.

Za vrijeme putovanja kroz pustinju Bog je Izraelcima pomagao tako što je danju bio u stupu oblaka koji im je pokazivao put, a noću u vatrenom stupu koji im je rasvijetljavao. Nakon što je egipatska vojska sustigla Izraelce, Bog je postavio oblak između njih. Nakon što je pala noć, oblak se pomaknuo Izraelcima iza leđa. Strana oblaka okrenuta prema njima bila je svjetla, a strana okrenuta prema Egipćanima bila je tamna. Tako cijelu noć nisu mogli napasti narod. Za to vrijeme Mojsije je u vjeri držao ispružen štap, a Bog je pomoću vjetra valjao morsku vodu na dvije strane kako bi se po dnu oslobodio prolaz. Izraelci su svi uspjeli prijeći na drugu obalu, a faraonova vojska potopljena je vodom nakon što su i oni pokušali prijeći po suhom dnu.

Izlazak Izraelaca iz ropstva slika je Božjeg spasiteljskog djelovanja u našem životu. Faraon je pralik sotone koji nas žive drži u ropstvu da vršimo njegovu volju. Naš duh je slomljen i bez nade, ali kroz osvjedočenje Svetog Duha mi počinjemo vjerovati da je preokret moguć. Kao što se narod uplašio kad je vidio potjeru i na nas strah može djelovati tako da pomislimo kako ipak nećemo uspjeti. U zadnjim trzajima sotona želi prikazati sebe u najstrašnijem obliku. U činu krštenja mi u duhu prelazimo na drugu obalu Crvenog mora. To je nadnaravno Božje djelo, kao što je bilo i u prošlosti. Ljudski gledano Izraelci su bili u beznadnom položaju. Ispred njih bilo je Crveno more, a iza leđa faraon.

Kao što se oni nisu suprotstavili snagom tijela, tako i mi svoje uzdanje stavljamo u živog Boga koji nam je prokrčio put u slobodu. On je to učinio kroz Isusovu zastupničku smrt na križu i uskrsnuće od mrtvih, a naša vjera u to dvoje predstavlja hod po suhom morskome dnu. Za Izraelce je razdvojena voda značila život, a za Egipćane smrt. U činu krštenja pomazanje Svetog Duha potapa sotoninu silu u našem životu i mi prelazimo na drugu obalu mora. Iz njihovog primjera moramo naučiti i ovo. Oni su se unatoč velikom Božjem čudu izbjavljenja kasnije u više navrata neprimjereno odnosili prema Božjim standardima. Čak su se poželjeli vratiti u Egipat, ma koliko to nevjerojatno bilo. Mi ne bismo smjeli ponoviti njihovu grešku. Krštenje treba ozbiljno provesti i ne pomišljati na povratak u grešan i nepravedan svijet.

Pogledajmo kako je drugi događaj iz vremena Starog saveza povezan s vodenim krštenjem. Petar u prvoj poslanici podsjeća vjernike na vrijeme kad je Bog uništio svijet velikim potopom. U to doba vladala je velika izopačenost među ljudima, a zlo je doseglo takve razmjere da se Bog čak u trenutku i pokajao što je stvorio ljudski rod. Ipak, u izopačenoj i bezbožnoj generaciji bilo je ljudi koji su plivali protiv struje i živjeli pravedno i pobožno. Bog je Noi rekao da počne graditi lađu u kojoj će biti spašen zajedno sa članovima obitelji. Kad je svijet ispunio mjeru svojih grijeha počela je padati kiša. Nakon četrdeset dana i noći neprekidnih oborina sav život u svijetu bio je uništen.

Apostol kaže da se osam duša spasilo vodom (3:20). U sljedećem stihu pojašnjava ulogu vode: *“Ono što je ona unaprijed označavala, to jest krštenje, spašava sad i vas”*. Vode koje su preplavile svijet bile su slika vodenog krštenja. Ono nas spašava od Božje srdžbe isto kao i Noinu obitelj. Možda nam je teško zamisliti da u Bogu istovremeno mogu djelovati ljubav i srdžba. Trebamo znati da jedno ne isključuje drugo. Ljubav se ispružila prema cijelom svijetu, a njena ruka grli svakog tko se obrati od grijeha i povjeruje u Krista: *“Bog je pokazao svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas. Koliko će nas sigurnije spasiti od srdžbe sada kad smo već opravdani njegovom krvi.”* (Rimljanima 5:8,9) S druge strane, Isus

kaže “*da onaj tko ne vjeruje Sinu neće vidjeti život, već Božji gnjev ostaje na njemu*”. (Ivan 3:36) Riječ ostaje svjedoči nam o tome da u grešnom stanju Božja srdžba već jest nad našom glavom, a u svjetlu te spoznaje i spasenje još više cijenimo.

U nekim crkvama reformacijske baštine, kao i karizmatiskog smjera, krštenju se prilazi kao simboličnom činu u kojem se ne odvija spasiteljsko Božje djelovanje. Ovo je uobičajeno tumačenje: “Krštenje je simboličan, vanjski čin koji samo potvrđuje novo nastalu unutarnju promjenu u obraćeniku!” Iako ovakva i slična učenja u pravilu nisu zlonamjerna, to ipak ne može promijeniti činjenicu da nemaju biblijsku podlogu. Kao što smo vidjeli, tijekom krštenja u vodi dolazi do usmrćenja starog i oživljavanja novog čovjeka, uništenja sotonine sile u životu novog vjernika i izbavljenja od Božje srdžbe. Isto tako, tumačiti da vodeno krštenje u vodi ne utječe na spasenje jest krivo. Vidjeli smo da Isus uz vjeru zahtjeva i krštenje od čovjeka koji želi biti spašen (Marko 16:16). Petar izričito kaže u prvoj poslanici da je voda iz Noinog doba slika krštenja koje spašava i nas danas (3:21).

Naravno, krštenje je potrebno staviti u ispravan kontekst spasenja i onda ono ispunjava svrhu u Božjem naumu. Nitko neće biti spašen samo zato što je kršten u vodi, a da je istovremeno odbio ispuniti druge zahtjeve čije ispunjenje Bog traži od grešnika. Isto tako, ukoliko se čin krštenja obavi bez vjere ili ispravnog razumijevanja ono nema u sebi spasiteljsku silu. Ali ne trebamo zato reći da ono samo po sebi ne utječe na spasenje, nego se osvrnuti na spomenute razloge. Koliko god razloga ljudi ponekad pokušavali pronaći da obezvrijede ulogu krštenja u spasenju, standard Božje riječi oko tog pitanja neće se promijeniti. Ljudi koji se ne krste u vodi ne mogu biti spašeni.

Oni koji se protive jasno objavljenoj istini Božje riječi redovito se pozivaju na slučaj razbojnika koji je bio razapet na križu do Isusovog. On je, za razliku od drugog razbojnika, prepoznao da je Isus nedužan čovjek koji nije zaslužio strašnu smrt. Istovremeno ga je prepoznao kao svojeg Spasitelja i usrdno ga zamolio da ga se sjeti kad dođe u svoje kraljevstvo. Isus je prepoznao vapaj srca koje teži izmirenju s Bogom i rekao mu je

da će tog istog dana biti s njim u raj (Luka 23:41-43). U ovom slučaju ljudi postavljaju ovo pitanje: “Kako je razbojnik mogao biti spašen bez krštenja?” Za donošenje ispravnog suda u vezi ovog pitanja trebamo sagledati dvije okolnosti. Prvo, u periodu kad se odigrao razgovor između Isusa i obraćenog čovjeka vođeno krštenje još nije stupilo na snagu. Isus ga je spomenuo u velikoj zapovijedi o propovijedanju Evanđelja tek nakon što je uskrsnuo. Drugo, čak i da je u tom trenutku bilo na snazi (a znamo da nije) tko bi i kako krstio čovjeka prikovanog na križ koji će umrijeti unutar nekoliko sati? Kao što vidimo, slučaj razbojnika na križu nije pravaoaljan argument.

Njegov slučaj otvara pitanje onih ljudi koji se obrate i povjeruju u Isusa Krista, ali zbog okolnosti ne mogu biti kršteni. U tu kategoriju spadaju bolesne, teško pokretne ili nepokretne osobe, kao i zatvorenici. Hoće li Bog odbiti vapaj njihovog srca za spasenjem zato što se iz objektivnih razloga ne mogu krstiti? Naravno da Bog takvo što nikad neće učiniti. On vidi vjeru srca i to mu je dovoljno za njihovo opravdanje. Oni su iznimka koja potvrđuje pravilo zato što su ispunili Božji standard u okviru onog što realno mogu u tijelu. Odgovornost se traži od onih kojima na putu prema krštenju ne stoji nepremostiva prepreka, ali svejedno iz raznih razloga to odbijaju učiniti.

Vrijeme kad se obraćenik treba krstiti vrlo je važno pitanje vezano za ovu temu. O njemu može ovisiti čak i sama provedba spasenja u nečijem životu. Neispravan pogled na samu narav krštenja utječe i na to da se obraćenika krštava u krivo vrijeme. U mnogim crkvama reformacijske baštine na krštenje se gleda kao na simboličan, a ne duhovan čin u kojem djeluje Božja sila. Zato se u tim crkvama obraćenici ne krste odmah na prijelazu iz grešnog u opravdano stanje, nego se to odgađa danima, tjednima, čak i mjesecima. Obično se to ovako tumači: “Trebamo staviti na provjeru novog obraćenika kako bismo vidjeli je li ozbiljan u odluci da slijedi Krista!” U periodu provjere obraćenici pohađaju tečajeve za krštenje gdje ih crkveni učitelji i starješine upoznaju s biblijskim učenjem o tom činu. Nakon što prođe vrijeme provjere i savladaju osnove bivaju kršteni u vodi.

Proučimo li slučajeve krštavanja ljudi u Knjizi Djela uvidjet ćemo da se današnja praksa većine crkava bitno razlikuje od njih. Krenimo od Petrove propovijedi na dan Pedesetnice. Ljudi koji su bili osvjedočeni njegovom porukom upitali su ga što trebaju učiniti da bi bili spašeni. Apostol im je uz poziv na obraćenje istaknuo i ovo: *“Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oproštenje grijeha ...”* (2:38) Vidimo da krštenje nije bilo predstavljeno kao nešto sporedno, simboličan čin koji ne utječe na trenutno Božje djelovanje. Ono je stavljeno u prvi plan. U četrdeset prvom stihu saznajemo *“da su prihvatili njegovu riječ i krstili se. Tako se onog dana pridružilo Crkvi oko tri tisuće duša”*. (41) Važno je uočiti da su obraćenici kršteni i pridruženi Crkvi isti dan. Nisu išli na šestomjesečni tečaj za krštenje ili bilo što slično.

Nakon što je Filip propovijedao u glavnom gradu Samarije, Sveti Duh je ga je odnio ususret Etiopljaninu koji je bio visoki dostojanstvenik kandake, etiopske kraljice i nadglednik njezine cijele riznice. Filip mu je za vrijeme vožnje na kolima propovijedao Evanđelje. On je ugledavši vodu odmah poželio biti kršten. Kako to da se u njegovom srcu javila želja za trenutnim krštenjem? To nije zabilježeno u izvještaju, ali samo je jedno logično objašnjenje. Filip mu je rekao da to Bog traži od svakog čovjeka koji povjeruje u Krista. U slučaju da je tako brzo krštenje bilo nešto duhovno krivo Filip bi ga sigurno upozorio na to. Ali to nije bio slučaj, krstio ga je u vodi čim su došli do nje (8:36-39).

Pogledajmo izvještaj o krštenju Kornelija, njegove rodbine i bliskih prijatelja. Petar im je propovijedao Božju riječ i Sveti Duh je ispunio prisutne ljude i proizveo u njima govor u drugim jezicima i slavljenje Boga. Kad je to apostol čuo odmah je rekao: *“Zar netko može uskratiti vodu da budu kršteni ovi koji su primili Svetog Duha kao i mi?”* (10:39) U sljedećem stihu vidimo *“da je izdao naredbu da budu kršteni u ime Isusa Krista”*. Dakle, isti obrazac kao i u prethodnim slučajevima. Ovo su već tri primjera, a pogledajmo zbog sigurnosti doktrine još četvrti i peti. Pavao je u Efezu sreo učenike Ivana Krstitelja. Oni su imali ograničenu duhovnu spoznaju o Božjem spasiteljskom djelovanju i apostol ih je zato uputio da vjeruju u Onoga koji je došao poslije Ivana. Nakon što su to čuli *“krstili su se u ime Gospodina Isusa”*. (19:5)

Posljednjem primjeru krštenja prethodili su vrlo dramatični događaji. Pavao i Sila bili su uhićeni u Filipima nakon što je Pavao istjerao vračarskog duha iz opsjednute djevojke. Nakon bičevanja bili su smješteni u tamnicu. Apostoli su pjesmom slavili Gospodina, a On je uzdrmao temelje tamnice, otvorio sva vrata i svima skinuo okove. Stražar koji je drijemao iznenada se probudio i uplašio da su zatočenci pobjegli. U strahu je trgnuo mač u namjeri da si oduzme život. Pavao ga je spriječio u zadnji trenutak. Ovo nadnaravno Božje djelovanje osvjedočilo ga je u tolikoj mjeri da je odmah pitao što treba učiniti da bude spašen. Iste noći kad se sve odigralo *“bio je kršten on i svi njegovi”*. (16:33)

Kao što smo vidjeli u ovim primjerima nešto im je svima zajedničko. obraćenici su kršteni u vodi isti dan kad je Božja spasiteljska sila počela djelovati u njihovim srcima. Razlog je taj što kroz krštenje ona ostvaruje ciljeve koji smo opisali u odlomku. Petar, Pavao i Filip smatrali su da je dio Božjeg nauma da obraćenici budu kršteni usporedno s izvršenjem ostalih djela koja Bog traži od grešnika koji žele biti spašeni. Onako kako je Bog spašavao ljude u njihovoj epohi spašava ih i danas. Nemojmo slušati bilo koje učenje koje odstupa od standarda Božje riječi. Ukoliko je Bog počeo spasiteljsko djelovanje u našem srcu, tada trebamo pristupiti krštenju u vodi čim se za to ukaže prilika. Religiozni rituali iz doba dok smo bili bebe ili vrlo mala djeca nemaju vrijednost u Božjem kraljevstvu. Samo krštenje odrasle osobe na temelju njezine vjere i s potpunom svjesnošću što i zašto čini jest ono što se računa i spašava. Sve drugo je mrtva religija.

Nakon što je Isus uskrsnuo od mrtvih sreo je učenike na gori u Galileji i dao im ove zapovjedi: *“Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska. Zato idite i učinite sve narode mojim učenicima! Krstite ih u ime Oca, Sina i Svetog Duha! Učite ih da izvršavaju sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama sve vrijeme do svršetka svijeta.”* (Matej 28:18-20) Ove Isusove riječi bit će okosnica idućeg poglavlja gdje ćemo proučiti tematiku učenja. U ovom ćemo se zadržati na krštenju. U samom činu sudjeluju sve tri božanske osobe. Otac nas prima u Božju obitelj (Efežanima 4:6), u Sina se krštavamo (Rimljanima 6:3), a Duhom smo kršteni u jedno tijelo i napojeni Njime (1. Korinćanima 12:13).

U izvještajima iz Knjige Djela uočljivo je da su obraćenici krštavani u Isusovo ime (2:38; 8:16; 10:48; 10:5), a Isus je u Matejevom evanđelju dao zapovijed da se obraćenici krste u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Nakon što je Isus uskrsnuo Njegovo ime se u Knjizi Djela pojavljuje u svim slučajevima oproštenja grijeha, ozdravljanja bolesnika, istjerivanja zlih duhova ili naučavanja. Naravno, to ni na koji način nije značilo nijekanje Isusovih riječi. One nisu uputa za izgovaranje formule prilikom čina krštenja, iako nije naodmet spomenuti sve tri osobe trojstva. Ne trebamo robovati formi i pretvarati Božje djelovanje u ritual. Puno je važnije imati ispravno razumijevanje onoga što činimo.

Što ako se naše krštenje treba provesti u hladnijim mjesecima u godini? U Knjizi Djela nije spomenuto gdje su se ljudi krštavali, a jedino u slučaju Filipa i Etiopljanina možemo zaključiti da je to bila prirodna voda. Bog to pitanje nije regulirao u svojoj riječi tako da ne postoji prepreka da se krstimo u zatvorenom bazenu, a svrsishodna može biti i obična kada. U nekim crkvama je običaj da krštenici nose bijele haljine ili majice kao simbol čistoće novog života u Kristu. To je stvar izbora i trenutnih mogućnosti, a nikako nije obveza. Ukoliko su okolnosti uobičajene tada bi uronjavanje obraćenika trebao učiniti drugi vjernik. To nije pravilo, ali je zabilježena praksa u Pismu. Ukoliko su okolnosti izvanredne, tada se obraćenik može sam podroniti.

Dvanaesto poglavlje

BOŽJI SUD

“I kao što je ljudima određeno jedan put umrijeti, a potom dolazi sud, jednako će i Krist, pošto je prinesen samo jedan put uzeti grijeh sviju, drugi put pokazati, bez odnosa prema grijehu, onima koji ga iščekuju da im da potpuno spasenje.”
(Hebrejima 9:27,28)

Nekom je životni vijek gorak, nekome slađi, nekom je smrt dostojanstvena i dođe nakon punog broja proživljenih godina, a nekome nije dostojanstvena ili umre prerano. Ljudi ne žive niti umiru u istim uvjetima, ali u jednom su ipak ravnopravni. Prije ili kasnije svi umiru! S tom ocjenom slažu se ateisti, agnosticici, pripadnici neke svjetske religije ili kršćani. S druge strane, ne slažu se svi s ocjenom da nakon smrti slijedi Božji sud. Netko misli da je tjelesna smrt kraj, netko da ne postoji nagrada ili kazna za djela učinjena za vrijeme života, razni ljudi vjeruju u različite scenarije zagrobnog života. Što god ljudi vjerovali ili ne vjerovali, nitko neće izbjeći Njegovom sudu: *“Opazio sam mrtvace, male i velike, gdje stoje pred prijestoljem. I otvorile su se knjige. I druga knjiga, knjiga života, bila je otvorena. Tada su mrtvi suđeni prema svojim djelima.”* (Otkrivenje 20:12)

Kad zbog prekršajnog ili kaznenog djela stanemo pred zemaljskog suca on nas sudi prema zemaljskom zakonu. Nebeski sudac pravdu će provesti kroz nebeski zakon: *“Riječ koju sam vam navješćivao sudit će mu u posljednji dan.”* (Ivan 12:48) Ona će poput laserske zrake prodrijeti kroz sva naša djela, misli i riječi. Njegova riječ preispitat će naš odgovor na ponudu Božje milosti i podsjetiti nas kako smo postupili kad smo čuli poruku Evanđelja. U tom trenutku odredit će se naša sudbina u vječnosti i zato nemojmo olako prijeći preko ovog pitanja.

Presuda na Božjem sudu bit će rezultat našeg prihvaćanja ili odbijanja spasenja u Kristu za vrijeme zemaljskog života. Isus kaže ovo: *“Ja vam kažem da će ljudi za svaku nekorisnu riječ koju izreknu odgovarati na Sudnji dan. Tvoje riječi će te opravdati, tvoje riječi će te osuditi.”* (Matej 12:36,37) Svaka riječ odbijanja spasenja navlači Božju osudu na nas, upravo kao što Isus kaže u Marku 16:16. Mi sami sebi presuđujemo nevjerom i odbijanjem obraćenja: *“Ili prezireš njegovu obilnu dobrotu, iščekivanje i strpljivost, a ne znaš da te Božja dobrota želi voditi k obraćenju? Svojom okorjelošću i neskrušenošću srca sam na sebe gomilaš gnjev na dan gnjeva i očitovanja Božje pravde u suđenju koje će svakome dati prema njegovim djelima ...”* (Rimljanima 2:4-6)

Samo su dvije moguće presude na Božjem sudu. To su odlazak u vječnost s Gospodinom ili bez Njega. Ova druga u Bibliji se naziva pakao ili jezero koje gori ognjem i sumporom. Isus je za vrijeme zemaljske službe puno više ljudima govorio o paklu nego o raj. Grešni ljudi su zbog zamračenosti uma i srca skloni čak i zbijati šale na račun boravka u paklu, ali budimo sigurni da to nije mjesto zabave i opuštanja. Isus opisuje pakao kao mjesto gdje gori vječni oganj u koji će ljudi biti bačeni (Matej 18:8), ognjenu peć gdje je plač, škrgut zubi i crv koji nikad ne umire (Matej 13:42; Marko 11:48).

Još s nečim trebamo biti upoznati u vezi paklene osude. Ona nije privremena! Imajmo to na umu prije nego kažemo ne Kristu! Svaki stih Novog saveza koji govori o paklenim mukama koristi termine kao što su vječno, stalno, vatra koja se ne gasi, crv koji ne umire. U Knjizi Otkrivenja čitamo da će sotona, Zvijer i lažni prorok biti bačeni i mučeni dan i noć, u vijeke vjekova, u jezeru koje gori ognjem i sumporom (20:10). Eon ovog svijeta želi u ognjeno jezero povući i nas i to je poanta cijelog njegovog zavodničkog djelovanja. On zna svoju vječnu sudbinu i želi da je dijelimo s njim. U petnaestom stihu saznajemo da će nakon velikog suda svi ljudi koji nisu upisani u knjigu života biti bačeni u ognjeno jezero. Imamo li sigurnost da će Sudac pročitati naše ime u knjizi kad stanemo pred Njega i proglasiti nas dobrodošlima u vječni život?

U Lukinom evanđelju opisana je sudbina Lazara i bogataša nakon što su umrli. Bogataš je završio u paklu i iz daljine je ugledao Abrahama i Lazara. Zamoli ga je da dopusti Lazaru da s namočenim prstom dođe do njega i rashladi mu jezik, ali to nije bilo moguće: *“Osim toga, između nas i vas je velik bezdan, te ni oni koji bi htjeli ne mogu odavde prijeći k vama, niti odatle k nama.”* (16:26) Abraham je jasno istaknuo dvije kategorije ljudi u vječnosti, kao i nepromjenjivost njihove sudbine. Učenje o čistilištu i slični nauci opasne su obmane. Misa zadušnica ne može pomoći pokojniku ukoliko je njegovo ime pročitano pred paklenim vratima. Tko jednom prođe kroz njih ne vraća se nikad. Kroz ta vrata proći će i crkveni službenici koji zavode duše da vjeruju u ljudske tradicije umjesto u Riječ živog Boga, seksualno muče djecu i čine sve da to prikriju, licemjeri, vračari, ubojice, nepravednici, preljubnici, homoseksualci, lakomci, pijanice, klevetnici, razbojnici, idolopoklonici i svi koji ljube i govore laž.

U svijetu je prisutna ova jadikovka: *“Ako je Bog ljubav, zašto osuđuje ljude na pakao?”* To je pitanje grešnog srca koje stvari namjerno postavlja naopako i ne želi priznati da je Božja ljubav učinila sve da ljude spasi od vječnog pakla. Petar kaže u drugoj poslanici *“da Bog ne želi da se bilo tko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju”*. (3:9) Jasno je što Bog želi i zato je pravo pitanje što mi želimo. Ostati u kaljuži grijeha, biti vođeni tjelesnim požudama, slušati kriva učenja crkvene religije koja nas drži u tami i obmanjuje da smo kršćani, slijepo slijediti ljudske predaje koje se protive autoritetu Božje riječi, ili ipak želimo prihvatiti ruku pomirenja koju nam Bog pruža u Kristu?

Nemojmo pri tom razmišljati što će reći supružnik, roditelji, braća, sestre, rođaci ili prijatelji, zato što ćemo račun podnositi živom Bogu, a ne njima. Oduprimo se mentalitetu mase zato što ona ulazi na široka vrata i kreće se po širokom putu, a Gospodin Isus kaže da taj put vodi u propast i mnogi idu njime (Matej 7:13). Mi ne moramo nastaviti hodati putem propasti. Postoje i uska vrata (Krist) i uzak put (vjera) koji vodi u vječni život. On nije popularan i atraktivan, nitko nam neće bacati lovorike, zamjerit ćemo se bližnjima i okrenut će glavu od nas, ali sve to vrijedno je trpjeti u zamjenu za čast da slijedimo Krista.

Pregled spasenja u Kristu

Propast

- Neobraćeno srce
- Nevjera
- Nepravедnost
- Duhovna smrt
- Sotonina vlast
- Podređenost svijetu
- Božja srdžba i “egipat”
- Ljudska tradicija
- Laž
- Tama
- Ropstvo
- Psihologija mase

Spasenje

- Obraćenje
- Vjera
- Pravедnost u Kristu
- Novo rođenje, krštenje u vodi
- Kristovo Gospodstvo
- Kristovo uskrsnuće
- Krštenje u vodi
- Božja riječ
- Istina
- Svjetlo
- Sloboda
- Kristova misao

Knjige

Autor: Ivan Lovrenčević

- ◆ Život u imenu Isus
- ◆ Budimo vjernici Pavlovog kova
- ◆ Riječ vjere
- ◆ Duh straha
- ◆ Novi čovjek (Prva knjiga)
- ◆ Novi čovjek (Druga knjiga)
- ◆ Hoću! Ozdravi!
- ◆ Božje kraljevstvo

Knjige se mogu čitati u pdf formatu na našoj web stranici.

Kršćani

Pripadnost i temelj:

Pripadamo našem Spasitelju i Gospodinu, Isusu Kristu. Njega slijedimo vjerom, a izjašnjavamo se kao kršćani (Djela 11:26). Temelj našeg učenja i djelovanja je Sveto pismo. Ustrojeni smo kao kućna crkva apostolskog usmjerenja po uzoru na prvu Crkvu opisanu u knjigama Novog saveza. Nismo pripadnici crkvenih denominacija (katolička, pravoslavna ili reformacijske baštine), kao ni sekti (jehovini svjedoci i mormoni).

Duhovno djelovanje:

- ◆ oslanjajući se na Božju milost i vjerom u silu Isusovog imena molimo za ozdravljenje bolesnika i oslobođenje zarobljenika u kućama, bolnicama, staračkim domovima, zatvorima, komunama i gdje god postoji potreba.
- ◆ pružamo duhovnu pomoć i mogućnost učenja cjelokupne istine Pisma svim zainteresiranim pojedincima i skupinama.

**Naše djelovanje je besplatno i ne obavezuje korisnike
na bilo što protivno njihovom uvjerenju ili izboru!**

Kontakt:

Ivan Lovrenčević

tel: 091 527 5519

mail: krscani@krscani.net

www.krscani.net
